



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **Z. Ř.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Marvanem, advokátem, se sídlem Vodičkova 31/710, Praha 1, proti žalovanému: **Český báňský úřad**, se sídlem Kozí 4, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.3.2011, č.j. SBS 31352/2010,,
t a k t o:

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 2.6.2011 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Českého báňského úřadu (dále jen „rozkladový orgán“ nebo „předseda ČBÚ“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým předseda ČBÚ rozhodl o rozkladu žalobce proti rozhodnutí Českého báňského úřadu (dále též „ČBÚ“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 29.8.2006, č.j. 2346/III/06; tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně odňal panu Z. Ř., (nyní žalobce nebo též odvolatel pozn. soudu) podle ust. § 45 odst. 1 zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hornické činnosti“) oprávnění k výkonu činnosti technického vedoucího odstřelů pro povrchové dobývání (dále jen „oprávnění TVO“), vyjímaje komorové odstřely, za hrubé porušení předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a bezpečnosti provozu uvedených v ustanovených § 38 odst. 3, § 50 odst. 1 a § 68 odst. 1 a 3 vyhl. č. 72/1988 Sb., o používání výbušnin, ve znění pozdějších předpisů (dále jen vyhl. o používání výbušnin“), na dobu 15 měsíců, počínaje dnem 1.7.2004.

Napadeným rozhodnutím předseda ČBÚ rozhodl tak, že oprávnění TVO, vyjímaje komorové odstřely, se panu Z. Ř., za hrubé porušení předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a bezpečnosti provozu, uvedených v ust. § 38 odst. 3, § 50 odst. 1 a § 68 odst. 1 a 3 vyhl. č. 72/1988 Sb., se podle ust. § 45 odst. 1 zákona o hornické činnosti

odnímá na dobu 26 měsíců, počínaje dnem 30.7.2003, tj. dnem, kdy došlo k zadržení průkazu prokazujícího oprávnění pana Z. Ř. k výkonu funkce technického vedoucího odstřelů.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí rozkladový orgán na základě názoru vysloveného v rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 9 Ca 50/2007-66 posoudil znovu rozkladové námitky a dospěl k následujícím závěrům:

Ohledně námitky, že napadené rozhodnutí nelze považovat za rozhodnutí o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech žalobce ve smyslu ust. § 1 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), uvedl rozkladový orgán, že odnětí oprávnění představuje zásah do práva, které bylo žalobci dříve přiznáno, a proto se bezprostředně dotýká jeho právní sféry. Na věci nic nemění ani skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v době, kdy doba, na kterou bylo předmětné oprávnění žalobci odňato, již uplynula, takže napadené rozhodnutí „pouze“ určuje, po jakou dobu v minulosti žalobci předmětné oprávnění nenáleželo.

K námitce, že napadené rozhodnutí o uložení sankce v podobě odnětí předmětného oprávnění bylo vydáno až po marném uplynutí subjektivní a objektivní lhůty, uvedl rozkladový orgán, že rozhodnutí o odnětí oprávnění nebo osvědčení vydaná za hrubé nebo opakované porušení předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a bezpečnosti provozu vydávaná dle § 45 odst. 1 zákona o hornické činnosti, nejsou rozhodnutími o uložení sankce za spáchání správního deliktu, nýbrž rozhodnutími o uložení správního opatření, jejichž vydání zákon žádnou lhůtou neomezuje. Rozhodnutí nesledují postih fyzické osoby, ale obsahově vyjadřují zájem státu na ochraně života a zdraví osob a bezpečnosti provozu, jejichž ohrožení se lze důvodně obávat vzhledem ke zjištěnému protiprávnímu jednání nositele tohoto oprávnění či osvědčení. Odnětí osvědčení obsažené ve správním rozhodnutí tudíž není sankcí, ale správním opatřením, jehož smyslem je zabránit jeho dosavadnímu nositeli, který hrubě nebo opakovaně porušuje předpisy k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a bezpečnosti provozu, v dalším výkonu činnosti, kterou by mohl uvedené chráněné zájmy ohrozit. Odnětí oprávnění či osvědčení je tak svou povahou specifickým preventivním opatřením, nikoliv sankcí. Vydání takového rozhodnutí nemůže být, vzhledem k zásadnímu významu hodnot, k jejichž ochraně takové opatření určeno, omezeno žádnými subjektivními či objektivními lhůtami. S ohledem na uvedené nelze na ně aplikovat ani lhůty pro ukládání sankcí v podobě pokut zakotvené v § 44 odst. 3 a 5 zákona o hornické činnosti.

K námitkám, v nichž namítá žalobce porušení zásad správního řízení, zejména zásady hospodárnosti a rychlosti řízení, dle nichž má správní orgán rozhodnout ve věci do 30 dnů, ve zvláště složitých případech nejdéle do 60 dnů, poukázal rozkladový orgán na skutečnost, že to byl právě žalobce, kdo k délce správního řízení přispěl svými četnými podněty, námitkami a dodatečnými návrhy, jimiž se domáhal provedení dalších a dalších důkazů, omluvou své neúčasti při stanoveném ústním jednání a žádosti o poskytnutí dodatečné lhůty ke svému vyjádření. Nadto uvedené lhůty jsou lhůtami pořádkovými, které ve svém důsledku nemohou vyvolat neplatnost vydaného rozhodnutí.

Ve vztahu k námitce, v níž žalobce poukazuje na to, že mu v průběhu řízení bylo vytýkáno postupně porušení různých ustanovení právních předpisů, rozkladový orgán uvedl, že v souladu s názorem soudu nelze přisvědčit tvrzení, že řízení v dané věci bylo zahájeno výhradně kvůli porušení ust. § 28 vyhl. o používání výbušnin, neboť z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 15.8.2003 vyplývá, že uvedené ustanovení vyhlášky v něm bylo zmíněno pouze příkladmo, a že řízení ve věci odnětí žalobcova oprávnění podle § 45 odst. 1

zákona o hornické činnosti bylo zahájeno z důvodu hrubého porušení bezpečnostních předpisů souvisejících se vznikem mimořádné události spočívající v nález 4 kg trhaviny náhodnými turisty dne 26.7.2003 ve Velkolomu Čertovy schody (dále „VČS“). Nález 4 kg trhaviny Semtex 1A, k němuž došlo dne 26.7.2003, souvisí s prováděním clonových odstřelů žalobcem v uvedené organizaci dne 5. 6. 2003. Okruh nepřímých důkazů totiž jednoznačně prokazuje, že nalezená trhavina je trhavinou, která byla vydána ze skladu výbušnin organizace na základě požadavku žalobce a která měla být (a ve skutečnosti nebyla) použita při provádění clonových odstřelů dne 5.6.2003. Za nesmyslnou shledal rozkladový orgán argumentaci, že nalezenou trhavinu přinesla na místo nálezu jiná, dosud neztotožněná osoba, neboť neexistuje žádný rozumný důvod, pro který by cizí osoba, pokud by i disponovala 4 kg trhaviny Semtex, tuto vnášela do areálu VČS a tam ji zanechala na místě, kde byla později nalezena. Ze zprávy firmy Explosia, a.s. ze dne 17.2.2004 vyplývá, že předmětná trhavina Semtex 1A 40/500 šarže 6/03 byla dodána organizaci VČS a SD Bílina. Uvedená trhavina se běžně používala v organizaci VČS k provádění trhacích prací a žalobce byl prokazatelně jedinou osobou, které byla ze skladu výbušnin v období od 1.1.2003 do 26.7.2003 vydána v množství převyšujícím 0,5 kg, o čemž svědčí záznamy ve skladovací knize výbušnin organizace VČS. Dne 5.6.2003 bylo žalobci k provedení trhacích prací ze skladu výbušnin proti podpisu vydáno 50 kg této trhaviny. Soulad záznamů o evidenci trhaviny Semtex nacházející se ve skladu organizace VČS se skutečným fyzickým stavem této trhaviny prokazují jak výsledky pravidelných kontrol prováděných pověřenými pracovníky organizace, tak i výsledky opakovaných kontrol prováděných Obvodním báňským úřadem v Kladně (dále jen „OBÚ v Kladně“), z nichž jedna byla provedena dne 4.6.2003, tedy pouhý jeden den před vydáním 50 kg této trhaviny žalobci za účelem provedení trhacích prací. Důkazem prokazujícím skutečnost, že k ponechání části trhaviny na místě provádění clonového odstřelu v lomu VČS – východ došlo v důsledku opomenutí žalobce, je též jeho výpověď ze dne 6.8.2003, v níž uvádí (dle názoru soudu jediné možné) vysvětlení příčiny mimořádné události, tj. že při vizuální kontrole nabitého clonového odstřelu přehlédl ponechaný obal s trhavinou a z toho důvodu ani fyzicky nekontroloval zbylé množství trhaviny, protože si myslel, že je vše v pořádku. Z uvedeného vyplývá jediný logický závěr, a sice, že 4 kg trhaviny Semtex 1A nalezené v areálu organizace VČS náhodnými turisty dne 26.7.2003 představují část trhaviny, která byla ze skladu výbušnin organizace vydána dne 5.6.2003 na základě požadavku žalobce, a která měla být téhož dne zcela spotřebována při provádění clonových odstřelů, k čemuž ve skutečnosti nedošlo. Není v rozporu se zákonem upřesnění konkrétních protiprávních jednání, v nichž je spatřováno hrubé porušení bezpečnostních předpisů až po zahájení řízení v jeho průběhu řízení;

Dále se rozkladový orgán vyjádřil ke skutečnosti, že soud shledal v rozsudku opodstatněnou námitku vytykající rozkladovému orgánu absenci důvodů, pro které byla změněna doba, na kterou se předmětné oprávnění žalobci odnímá z 15 měsíců na dobu 3 let (viz dále na str. 14 rozsudku), vyjádřil rozkladový orgán své stanovisko, že ČBÚ odejmul žalobci oprávnění výkonu TVO na dobu 15 měsíců počínaje dnem 1.7.2004, když přihlédl ke skutečnosti, že rozhodnutím ČBÚ ze dne 11.5.2004, č.j. 604/VIII/04/138 již žalobci bylo pravomocně odejmuto oprávnění na dobu 1 roku a 3 měsíců. Předseda ČBÚ změnil dobu odnětí na dobu 3 let, počínaje dnem 30.7.2003, neboť zohlednil stanovisko Městského soudu v Praze vyslovené v rozsudku ze dne 28.7.2005, č.j. 10 Ca 214/2004-74, a sice, že je na místě, aby do doby odnětí byla započtena i doba zadržení průkazu. Rozkladový orgán sice změnil dobu odnětí v prvoinstančním rozhodnutí, avšak tak, že v souladu s uvedeným stanoviskem soudu stanovil počátek odnětí od data zadržení průkazu, tj. od 30.7.2003 a současně zachoval dobu ukončení odejmutí vyplývající z rozhodnutí ČBÚ ze dne 29.8.2006. Učinil tak s ohledem na společenskou nebezpečnost jednání žalobce a na skutečnost, že toto

rozhodnutí v podstatě pouze určuje, po jakou dobu v minulosti toto oprávnění žalobci nenáleželo, neztotožnil se však s názorem prvoinstančního orgánu, že rozhodnutím ČBÚ ze dne 11.5.2004 bylo již pravomocně žalobci odňato oprávnění, neboť toto rozhodnutí bylo soudem zrušeno.

Následně se rozkladový orgán vyjádřil i k rozkladovým námitkám žalobce, jejichž vypořádání soud v rozsudku ze dne 30. 6. 2010, č.j. 9Ca 50/2007-66 shledal nepřezkoumatelnými (viz dále) a ke skutečnosti, že městský soud vytkl ČBÚ, že se v rozhodnutí opomněl vypořádat s návrhy na provedení důkazů, které žalobce v průběhu řízení uplatnil.

Poté uvedl rozkladový orgán svůj skutkový závěr, že (ve shodě s názorem soudu vysloveným v rozsudku) shledal za prokázané, že žalobce svým jednáním porušil ust. § 68 odst. 1 a 3 vyhlášky o používání výbušnin. V průběhu řízení bylo zjištěno, že místo nálezů 4 kg trhavin Semtex koresponduje místu, kde žalobce dne 5.6.2003 prováděl jeden ze tří clonových odstřelů. Ačkoliv žalobce namítá, že z žádného důkazu nelze spolehlivě dovodit shodu mezi nalezenou trhavinou a trhavinou s níž jako TVO dne 5.6.2003 nakládal při provádění clonových odstřelů, z uzavřeného řetězce nepřímých důkazů vyplývá jediný logický závěr, a sice, že nalezené 4 kg trhavin Semtex 1A musí být částí trhavin, která byla ze skladu výbušnin organizace VČS vydána 5.6.2003 na základě požadavku žalobce a která měla být (a ve skutečnosti nebyla) téhož dne zcela spotřebována při provádění clonových odstřelů. Žalobce nebyl sice jedinou osobou, která s trhavinou Semtex nakládala, když vyskladnění, výdej výbušnin a jejich přepravu na místo spotřeby zajišťovaly jiné osoby, avšak byl to právě žalobce, kdo svým podpisem záznamu ve skladovací knize výbušnin organizace VČS dne 5.6.2003 stvrdil vydání 50 kg trhavin Semtex 1A, kdo podpisem záznamních listů o spotřebě travin dokládá, že při provádění tří clonových odstřelů dne 5.6.2003 bylo celých 50 kg trhavin Semtex zcela spotřebováno a kdo jako TVO nesl odpovědnost za práce spojené s použitím této výbušniny k trhacím pracím velkého rozsahu. V areálu organizace VČS došlo k výše popsané události spočívající v nálezů 4 kg trhavin Semtex. Tuto skutečnost nelze zpochybnit ani poukazem na kontroly provedené organizací VČS v období od 5.6.2003 do 25.7.2003 či na kontrolu provedenou podle zápisu v deníku směnových mistrů organizace ze dne 5.3.2003; nález trhavin naopak svědčí o tom, že zmíněné kontroly nebyly dostatečně důkladné. Časový sled tří clonových odstřelů zachycený ve výsledcích kontrolního měření seismických účinků trhacích prací jednoznačně prokazuje, že žalobce při provádění clonových odstřelů dne 5.6.2003 porušil § 68 odst. 1 a 3 vyhl. o používání výbušnin. Vzhledem k časovému odstupu mezi prvním (18:46:22 hod.) a druhým (18:49:18 hod.) clonovým odstřelem, je nepochybné, že žalobce spolu s předákem nebo vedoucím pracoviště nemohli po provedení prvního clonového odstřelu prohlédnout pracoviště ihned po uplynutí čekací doby, která v daném případě v souladu s § 67 odst. 2 písm. b) vyhlášky o používání výbušnin činila pět minut. K argumentu, že došlo k současnému uzavření obou bezpečnostních okruhů VČS – východ i VČS – západ, které byly nepřetržitě uzavřeny až do uplynutí čekací doby v trvání pěti minut běžící od uplynutí posledního výbuchu, nemůže obstát. Ust. § 68 vyhlášky o používání výbušnin ukládá technickému vedoucímu odstřelů povinnost prohlédnout pracoviště po odstřelu, a to ihned po uplynutí čekací doby. Není přípustné, aby TVO provedl v řadě za sebou několik odstřelů a teprve po provedení posledního z nich se vrátil na pracoviště, kde byl proveden první odstřel, aby jej prohlédl. Jinými slovy TVO musí po každém provedeném odstřelu prohlédnout pracoviště, a to ihned poté, co uplyne příslušná čekací doba (vstup na pracoviště před jejím uplynutím zakazuje § 67 odst. 1) vyhlášky. Tvzení žalobce, že není v rozporu s vyhláškou, vstoupí-li na pracoviště až po době delší, než pěti minut, protože vyhláška

stanoví pouze minimální čekací dobu, po kterou nelze na pracoviště stoupit, není pravdivou, neboť § 68 odst. 1 vyhlášky jasně ukládá povinnost prohlédnout pracoviště ihned po uplynutí čekací doby. Dovolává-li se žalobce ust. § 67 odst. 4 věty první vyhlášky o používání výbušnin, které stanoví, že čekací doba se měří od posledního výbuchu, pak je nutno toto ustanovení vykládat v souvislosti s povinností zakotvenou v § 68 odst. 1 téže vyhlášky, a sice, že čekací doba se měří od posledního výbuchu v rámci jednoho odstřelu a nikoliv od posledního výbuchu v rámci série několika postupně prováděných odstřelů. Uvedený výklad je plně v souladu s § 50 odst. 1 vyhlášky, které stanoví, že nabít se smí jen tolik náloží, kolik se jich má odpálit při jednom odstřelu. Vyhláška tímto zakazuje, aby došlo k nabití náloží pro více odstřelů a poté k „sériovému“ provedení více odstřelů po sobě. Přípustné je pouze nabití náloží potřebných pro odpal jednoho odstřelu. Z čehož vyplývá, že každý odstřel musí být prováděn samostatně a že pro každý samostatně prováděný odstřel platí povinnosti stanovené vyhláškou v § 68 odst. 1 vyhlášky (a též odst. 3).

Pětiminutová čekací doba tak žalobci běžela při provádění clonových odstřelů dne 5.6.2003 po každém provedeném odstřelu; po každém provedeném odstřelu měl tedy žalobce vyčkat jejího uplynutí a ihned poté provést prohlídku pracoviště za účelem zjištění výsledku trhacích prací a zjištění, že nehrozí nebezpečí od výbušnin. Po zjištění, že toto nebezpečí nehrozí, měl vydat pokyn k uvolnění bezpečnostního okruhu uzavřeného v souvislosti s prováděným odstřelem. Žalobce takto nepostupoval, což i sám připouští, když argumentuje současným uzavřením obou bezpečnostních okruhů a jejich nepřetržitým uzavřením do uplynutí čekací doby měřené od posledního výbuchu po provedení posledního, v pořadí třetího odstřelu.

Žalobce kromě § 68 odst. 1 vyhlášky o používání výbušnin porušil i ust. § 38 odst. 3 téže vyhlášky, protože po provedení prvního a druhého clonového odstřelu neprohlédl pracoviště ihned po uplynutí čekací doby, nemohl tak ani vydat pokyn k uvolnění bezpečnostního okruhu, když vydání tohoto pokynu bylo závislé na výsledku zjištění učiněného při prohlídce pracoviště, která však provedená nebyla. Porušením těchto ustanovení vyhlášky došlo bez ohledu na to, zda žalobce nechal oba bezpečnostní okruhy uzavřít současně. Ze samostatného časového sledu prvních dvou clonových odstřelů je totiž zřejmé, že žalobce po provedení prvního clonového odstřelu nemohl prohlédnout pracoviště ihned po uplynutí čekací doby pěti minut. Žalobce sám popírá, že by po provedení prvního a druhého clonového odstřelu provedl prohlídku pracoviště a že by vydal pokyn k uvolnění bezpečnostního okruhu, což měl dle ust. § 68 odst. 1 a 3 vyhlášky o používání výbušnin učinit. Jeho vlastní tvrzení jej tak usvědčují z protiprávního jednání. Skutečnost, že porušení ust. § 68 odst. 1 a 3 vyhl. o používání výbušnin nebyla vytčena žalobci již při provádění šetření v místě nálezů trhavin, nemůže mít žádný vliv na protiprávnost tohoto žalobcova jednání.

Rozkladový orgán se vypořádal rovněž s námitkami žalobce, týkající se porušení § 38 odst. 3 vyhlášky o používání výbušnin (viz dále) a závěrem přisvědčil námitce žalobce směřující proti závěru ČBÚ uvedenému pod bodem 13 rozhodnutí, „Dokud nebylo v tomto řízení pravomocně rozhodnuto, pohlíží se na účastníka řízení jako na osobu, která po celou dobu vedení řízení dříve pravomocně udělené oprávnění vlastní a může na jeho základě příslušnou činnost vykonávat. Žádný právní předpis neukládá, aby TVO nebo střelmistr byli povinni mít při výkonu činnosti střelmistrovský průkaz u sebe a zadržení průkazu nepřinášá právní stav, kdy pouze z tohoto důvodu nesmí TVO nebo střelmistr vykonávat práce na základě uděleného oprávnění. Zadržení střelmistrovského průkazu není odejmutím oprávnění a na platnost oprávnění a tím ti na práva účastníka řízení k výkonu živnosti žádný vliv“. Zákon o hornické činnosti rozlišuje mezi rozhodnutím o zadržení průkazu o odborné způsobilosti a rozhodnutím o odnětí oprávnění nebo osvědčení k výkonu činnosti, přičemž

podmínky, za kterých mohou rozhodnutí o nařízení těchto opatření vydána, zakotvuje v různých ustanoveních. Nejedná se o totožné instituty mající tytéž právní následky. S „pouhým“ zadržením průkazu o odborné způsobilosti nelze spojovat odnětí daného oprávnění. Cílem tohoto institutu je okamžité pozastavení výkonu oprávnění k provádění určité činnosti osobě, které byl v minulosti průkaz prokazující její odbornou způsobilost k výkonu dané činnosti vydán, a to v případě stanoveném zákonem, tj. v případě hrubého nebo opakovaného porušení předpisů k zajištění předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a bezpečnosti provozu. Této osobě dává báňský inspektor zadržením jejího průkazu na vědomí, že do té doby, než jí bude průkaz vrácen, nesmí činnost, k jejímuž výkonu má odbornou způsobilost vykonávat. Dotyčná osoba je i po zadržení průkazu nadále nositelem příslušného oprávnění k výkonu činnosti, které ji bylo vydáno orgánem státní báňské správy, avšak s pozastavenou možností výkonu oprávnění k provádění této činnosti. Oprávnění k výkonu dané činnosti pozbývá až jeho odejmutím, tj. v důsledku rozhodnutí vydaného orgánem státní báňské správy dle § 45 odst. 1 zákona o báňské činnosti. Předchozí zadržení průkazu o odborné způsobilosti báňským inspektorem tedy nevylučuje následné vydání rozhodnutí o odejmutí oprávnění dle § 45 odst. 1 zákona o hornické činnosti, nýbrž se jedná o dva rozdílné instituty s odlišnými právními následky. Zadržením průkazu se toliko pozastavuje výkon daného oprávnění; z tohoto pohledu byla doba zadržení žalobcova střelmistrovského průkazu zohledněna při stanovení doby, na kterou bylo žalobci předmětné oprávnění odejmuto.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje **podaná žaloba**.

Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhuje soudu, aby jej zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Konkrétně nezákonnost spatřuje v následujícím:

V prvním žalobním bodu namítá žalobce s ohledem na ust. § 179 odst. 1 a 2 správního řádu, § 152 odst. 5 písm. a) a § 2 odst. 2 správního řádu, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonem pro nedostatek kompetence rozhodujícího o rozkladu k takovému rozhodnutí, neboť žalobou napadeným rozhodnutím změnil rozkladový orgán rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že se mění doba, na níž se předmětné oprávnění odnímá (26 měsíců z původních 15-ti měsíců), a počátek této doby od 30.7.2003, avšak rozkladu nevyhověl.

Ve druhém žalobním bodu namítá žalobce, že rozkladový orgán nedal žalobci možnost před vydáním rozhodnutí vyjádřit se k novým podkladům pro rozhodnutí, tedy zejména rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30.6.2010, č.j. 9Ca 50/2007-66, na němž z významné části postaveno. V důsledku této zásadní procesní vady řízení je tak dle žalobce napadené rozhodnutí rovněž nezákonné.

Ve třetím žalobním bodu poukazuje žalobce na skutečnost, že napadené rozhodnutí ve výrokové části stanoví, že oprávnění k výkonu činnosti TVO pro povrchové dobývání, vyjímaje komorové odstřely, se žalobci odnímá na dobu 26 měsíců retroaktivně počínaje dubem 30.7.2003, přičemž žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci oznámeno dne 8.4.2011 a nabylo právní moci dne 8.4.2011. Žalobce namítá, že exekuční vykonatelnost rozhodnutí nastává buď současně s právní mocí rozhodnutí nebo později, avšak v daném případě napadené rozhodnutí stanoví, že se dotčené oprávnění žalobci odnímá na danou dobu (26 měsíců) retroaktivně počínaje dnem 30.7.2003 a tato doba již dávno uplynula (30.10.2005), tedy toto rozhodnutí je fakticky neuskutečnitelné a exekučně neproveditelné, což způsobuje dle žalobce jeho nicotnost dle § 77 odst. 2 správního řádu.

Ve čtvrtém žalobním bodu poukazuje žalobce na skutečnost, že i dle odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30.6.2010, č.j. 9 Ca -50/2007-66 má být smyslem odnětí oprávnění či osvědčení zabránit nositeli oprávnění či osvědčení v dalším výkonu činnosti, tedy má být svou povahou preventivním opatřením a nikoliv sankcí. Z uvedeného žalobce dovozuje, že retroaktivní účinek žalobou napadeného rozhodnutí zcela postrádá smysl, neboť účinek preventivního opatření musí logicky směřovat do budoucnosti. S uvedeným koresponduje dle žalobce i závěr soudu, že držiteli byl průkaz TVO zadržen v rámci předběžného opatření v souvislosti s mimořádnou událostí, proto má být do doby odnětí oprávnění dle § 45 zákona o hornické činnosti započtena doba zadržení průkazu. Žalobce namítá, že nový správní řád platný od 1.1.2006 připouští zpětné účinky rozhodnutí pouze v případě přezkumného řízení (§ 99 správního řádu) a řízení o určení právního vztahu (§ 142 správního řádu), přičemž o jeden z těchto případů se v dané věci nejedná.

V pátém žalobním bodu namítá žalobce, že žalovaný nerespektoval právní názor Městského soudu v Praze, který mu vytkl, že v rozhodnutí neuvedl jediný konkrétní důkaz, z něhož čerpal svá skutková zjištění o tom, jakým způsobem žalobce postupoval při uzavírání bezpečnostních okruhů. Nadto nebyl proveden ani důkaz doplňujícím výsledkem svědka pana K. K. za účelem objasnění skutečnosti, zda při trhacích pracích dne 5.6.2003 byly náležitě uzavřeny bezpečnostní okruhy, popř. vyklizeno ohrožené území, avšak tomuto návrhu nebylo vyhověno.

V šestém žalobním bodu žalobce poukázal na skutečnost, že již v rozkladu ze dne 11.9.2006 mj. namítal, že provádění trhacích prací v prostoru organizace Velkolom Čertovy schody a.s. probíhalo pod striktním dohledem Obvodního báňského úřadu v Kladně, jemuž byly plánované odstřely faxem ohlášeny a orgán báňské správy žádné porušení právních předpisů nezjistil a nezakázal. Přitom obdobným způsobem byly prováděny trhací práce v organizaci Velkolom Čertovy schody a.s. dlouhodobě, přičemž způsob provádění trhacích prací byl opakovaně předmětem kontrol i ze strany obvodního báňského úřadu a teprve v předmětném řízení dospěly správní orgány k výkladu ust. vyhlášky č. 72/1988 Sb., z nichž vyvozují porušení povinnosti žalobce. Uvedené je tedy v rozporu se zásadou předvídatelnosti.

V sedmém žalobním bodu namítá žalobce, že napadené rozhodnutí se v bodě 8 opírá toliko o jediný důkaz týkající se porušení ust. § 68 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 72/1988 Sb., kterým je listina zachycující kontrolní měření seismických účinků trhacích prací pořízená firmou INSET, s.r.o. Nejde přitom o veřejnou listinu, u níž platí presumpce správnosti. Nadto tato listina neobsahuje ani údaje, z nichž by bylo možno spolehlivě dovodit, že jde o originál, absentuje zde podpis a funkce osoby, která listinu vystavila. Žalobce tedy dovozuje, že tuto listinu, která byla sepsána na počítači a vytisknuta, může sestavit a napodobit kdokoliv a přitom, pokud jde o kontrolní měření u odstřelu č. 5951, vyhodnocení záznamu část ukazatelů vůbec pro nízkou sílu signálu nemá. Žádný jiný důkaz k časovým údajům v listině nebyl proveden a přitom je v dané věci stěžejní.

V osmém žalobním bodu žalobce uvedl, že v napadeném rozhodnutí v bodu 8 na straně 8, kde je žalobci vytýkáno porušení ust. § 68 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 72/1988 Sb., de facto došlo ke kopírování části odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30.6.2010, č.j. 9Ca 50/2007-66, k čemuž vznáší následující námitky:

Městský soud v Praze věc posuzoval z hlediska správního řádu daného zákonem č. 71/1967 Sb., avšak žalovaný po zrušení svého rozhodnutí ze dne 5.12.2006 č.j. 3067/06 byl povinen správní řízení dokončit podle nového správního řádu (§ 179 správního řádu).

Navzdory skutečnosti, že žalovaný je rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30.6.2010, č.j. 9Ca 50/2007 vázán dle § 78 odst. 5 s.ř.s., se žalobce dovolává skutečnosti, že žalovaný byl vázán i právním názorem Městského soudu v Praze vysloveným v rozsudku ze dne 27.7.2005, č.j. 10Ca 214/2004, k němuž vůbec nepřihlédl, ačkoliv dle žalobce obsahuje protichůdný právní názor a žalovaný vzniklé rozpory mezi rozsudky neodstranil. Žalobce nesouhlasí s odůvodněním napadeného rozhodnutí na str. 4 bod 4, kde rozkladový orgán poukázal i na výpověď žalobce ze dne 6.8.2003, neboť uvedené je v rozporu s právním názorem Městského soudu v Praze v rozsudku ze dne 28.7.2005, č.j. 10Ca 214/2004, podle něhož nelze vycházet z výpovědi žalobce, kterou učinil jako svědek ještě před zahájením řízení a rovněž je v rozporu se současnou právní úpravou správního řádu obsaženou v § 137 odst. 4 správního řádu.

Žalobce vytýká napadenému rozhodnutí, že odkazuje na uzavřený řetězec nepřímých důkazů, ale přitom neuvádí, z jakých konkrétních důkazů se tento řetězec sestává, jakým způsobem na sebe jednotlivé části tohoto řetězce navazují a prokazují závěr o výlučném zavinění žalobce. Popis skutkového děje je dle žalobce pouhým souborem tvrzení.

Žalobce konkrétně rozporuje, že není seznatelné, proč žalovaný pravidelné kontroly záznamu o evidenci trhaviny nacházejících se ve skladu organizace považoval za věrohodné a naproti tomu prohlídky pracoviště ve dnech 5.6. až 5.7.2003. Dle žalobce nesprávná evidence právě mohla být jednou z příčin nálezu trhaviny dle 26.7.2003. Žalobce zdůrazňuje, že žádná z kontrol ve dnech 5.6. až 26.7.2003 nezaznamenala „zapomenutou“ trhavinu na místě jejího nálezu, a přitom žalovaný neprovedl ani žádné doplňující dokazování, aby odstranil rozpory mezi oběma právními názory Městského soudu v Praze (rozsudek č.j. 10Ca 214/2004 ze dne 28.7.2005 a č.j. 9Ca 50/2007 ze dne 30.6.2010). Jestliže skutkový děj dne 5.6.2003 proběhl tak, jak jej líčí žalovaný, je zřejmé, že kontrolní mechanismy ze stran odpovědných osob selhaly (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28.7.2005, č.j. 10Ca 214/2004, str. 15). Dle žalobce tak nebyl zjištěn řádně skutkový stav, čímž bylo porušeno ust. § 3 správního řádu. Nadto byl porušen princip volného hodnocení důkazů, když žalovaný některé důkazy opomenul.

V písemném **vyjádření k žalobě** navrhl žalovaný zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že dne 26.7.2003 našli náhodní návštěvníci v lomu společnosti VČS výbušninu, o níž bylo později orgány státní báňské správy zjištěno, že jde o 4 kg Semtexu 1A v originálním balení, používaného při trhacích pracích v lomech organizace VČS. Clonové odstřelý prováděl ve společnosti VČS výlučně žalobce a nalezená výbušnina byla pozůstatkem odstřelů provedených v lomech této společnosti dne 5.6.2003. Žalobce odpovědnost za přehlédnutou výbušninu v počátcích šetření bezvýhradně přijal, o čemž svědčí jeho výpověď ze dne 6.8.2003. Uvedené považuje žalovaný za jediné možné vysvětlení vzniku mimořádné události, přičemž ke stejnému závěru dospěl i Městský soud v Praze na str. 32 odůvodnění rozsudku 9 Ca 50/2007. Podle ust. § 68 vyhlášky č. 72/1988 Sb. měl žalobce, jako TVO, povinnost provést kontrolu pracoviště po provedení trhací práci. Pokud by tak učinil, nezůstaly by výbušniny na etáži lomu zapomenuty. Žalovaný postupně vytkl žalobci i další porušení vyhlášky č. 72/1988 obsažené v § 38 odst. 3, § 50 odst. 1 a § 68 odst. 1 a 3 vyhlášky. Byl to právě žalobce, kdo dne 5.6.2003 jako TVO ve smyslu § 23 písm. c) vyhlášky řídil práce spojené s použitím výbušnin k trhacím pracím velkého rozsahu a odpovídal za ně.

K jednotlivým žalobním námitkám uvedl žalovaný následující:

- *k žalobním námitkám pod prvním žalobním bodem*, tedy k námitce vztahující se k tvrzení žalobce o nedostatku kompetence žalovaného s ohledem na překážku § 152

odst. 5 správního řádu, že Městský soud v Praze vyjádřil v rozsudku ze dne 30.6.2010 č.j. 9 Ca 50/2007-66 právní názor, dle něhož je se zadržením průkazu TVO spojen zákaz výkonu funkce. Žalovaný byl proto povinen uvést výrok napadeného rozhodnutí do souladu se závěrem soudu, podle kterého účinky zákazu výkonu odborné činnosti nastaly již okamžikem zadržení průkazu, což žalovaný učinil, aniž by změnil dobu, po kterou žalobce nebyl výkonu funkce TVO oprávněn, či den, kdy účinky zákazu činnosti pominuly. Nejde tedy o změnu napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 152 odst. 5 správního řádu, nehledě na skutečnost, že účinky napadeného rozhodnutí jsou již konzumovány a žalobce žádnou újmu spojenou s jím tvrzeným vybočením z ust. § 152 odst. 5 správního řádu neuvedl;

- *k námitkám obsaženým ve druhém žalobním bodu*, kdy žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je postaveno na nových podkladech, a to zejména na rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30.6.2010, č.j. 9 Ca 50/2007-66, a přitom žalovaný nedal žalobci možnost vyjádřit se k novým podkladům rozhodnutí, že žádné nové podklady žalovaný nepoužil a žalobce kromě označeného rozsudku Městského soudu Praze ani žádné jiné podklady nezmiňuje. Na skutečnost, že žalovaný se řídil právním názorem soudu nedopadá povinnost podle § 36 odst. 3 správního řádu. Nadto žalobce označený rozsudek obdržel, aniž uplatnil u žalovaného jakékoliv vyjádření či návrh. Označený rozsudek není novou skutkovou okolností, s níž by žalobce nebyl v průběhu řízení seznámen a k úvahám, které žalovaný na jeho základě činí, je žalovaný plně oprávněn;
- *k námitkám obsaženým ve třetím žalobním bodu*, kdy žalobce namítá, že dotčené oprávnění žalobci je odnímáno retroaktivně počínaje dnem 30.7.2003, přičemž tato doba již dávno uplynula, takže rozhodnutí je fakticky neuskutečnitelné a exekučně neproveditelné, což má za následek dle žalobce jeho nicotnost, je zřejmé, že napadené rozhodnutí již bylo konzumováno a jeho výrok tak konstituuje pouze skutečnost, že se tak stalo právem.

Pokud jde o nicotnost, kterou žalobce namítá, žalovaný připomíná, že napadené rozhodnutí vydal k tomu věcně příslušný orgán a skutečnost, že bylo fakticky konzumováno před nabytím právní moci nenaplnňuje znaky nicotnosti a neposkytuje jejímu prohlášení důvod.

Preventivní význam odnětí oprávnění tak nebyl a ani nemohl být ohrožen, jak z dosavadního průběhu řízení plyne. Vázání počátku odnětí oprávnění na den nabytí právní moci napadeného rozhodnutí postrádá v daném případě logický a právní důvod. Žalovaný by tak porušil povinnost vyplývající z ust. § 78 odst. 5 s.r.s., neboť by rozhodl v rozporu s právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30.6.2010, č.j. 9Ca 50/2007-66;

- *k námitkám obsaženým ve čtvrtém žalobním bodu*, kdy žalobce poukazuje na skutečnost, že zpětné odnětí oprávnění s ohledem na preventivní význam postrádá smysl, že smyslem odnětí oprávnění je mj. zabránit nositeli oprávnění, který hrubě či opakovaně porušuje předpisy k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a bezpečnosti v provozu, k dalším výkonům. Tento účel byl v daném případě naplněn a napadené rozhodnutí tak potvrzuje správnost postupu orgánu státní báňské správy. Podle § 66 odst. 2 správního řádu nelze postupovat a řízení nelze zastavit, neboť nenastala skutečnost, kterou citované ustanovení jako podmínku zastavení řízení, zahájeného z moci úřední, stanoví.
- *k námitkám obsaženým v pátém žalobním bodu*, kdy žalobce namítá, že žalovaný nerespektoval právní názor soudu, když při vytýkání porušení ust. § 38 odst. 3 vyhl. č. 72/1988 Sb. neuvádí konkrétní důkazy, jen neurčitě odkazuje na správní spis, že není pravdou, že žalovaný nerespektoval právní názor soudu, což dokládá obsah bodu 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

- *k námitkám obsaženým v šestém žalobním bodu*, kdy žalobce namítá, že žalovaný se nevypořádal s námitkami dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30.6.2010, č.j. 9Ca 50/2007-66, že myšlenku striktního dohledu vyvrací jednak kompetenční § 41 zákona o hornické činnosti, které pro výklad žalobce neposkytuje prostor a jednak ji rozkladový orgán vyvrací v bodě 6 a odůvodnění napadeného rozhodnutí; z povinnosti ohlásit odvodnímu báňskému úřadu předem provádění trhacích prací nelze dovozovat povinnost správního orgánu vykonávat současně dohled nad jejich prováděním. Žalobce neuvádí důvod, pro který se domnívá, že trhací práce byly dne 5.6.2003 provedeny stejně jako v uplynulých 10 letech a snad ani žalobce nepředpokládá, že při každém z dříve provedených odstřelů byly přehlédnuty na místě odstřelu nespotřebované výbušniny. Žalobce ani nekonkretizoval důvod, v němž spatřuje nesprávnost výkladu vyhl. č. 72/1988 Sb. Pokud žalobce porušil právní předpis, není jeho dodatečné vytýkání porušením principu legitimního očekávání; ke stejnému názoru došel i Městský soud v Praze na str. 31 odůvodnění rozsudku č.j. 9Ca 50/2007-66.

K doplnění výpovědi Ing. I. V. nepřistoupil ČBÚ z důvodu objasněných v bodě 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tvrzení žalobce, že opakování výslechu bývalého prokuristy je třeba ke zjištění „mechanismu, jimiž státní báňská správa vykonávala dozor nad prováděním trhacích prací v organizaci VČS a jejich výsledků, je vážný; není zřejmé, co žalobcem výrazem „mechanismy“ míní. Pokud jde o výkon vrchního dozoru orgánů státní báňské správy, je podrobně upraven příslušnými právními předpisy a není třeba jej vyjasňovat výslechem svědků.

- *k námitkám obsaženým v sedmém žalobním bodu*, tedy k tvrzení žalobce, že závěry žalovaného o časovém průběhu tří clonových odstřelů se opírají o soukromou listinu (záznam firmy INSET), že kontrolní měření bylo provedeno nezávislou třetí osobou ještě před tím, než v oorganizaci VČS došlo k nálezu výbušniny a žalobce neuvádí žádnou právně relevantní skutečnost, která by objektivitu těchto měření zpochybnila. To ostatně konstatoval i Městský soud v Praze, který výstupy z kontrolního měření seismických účinků trhacích prací provedené firmou INSET s.r.o., dne 5.6.2003 (které mj. prokazují skutečnou dobu provedení jednotlivých clonových odstřelů), považuje za zcela věrohodné.
- *k jednotlivým tvrzením uvedeným pod osmým žalobním bodem*:
 - a) správní orgán dospěl k závěru, že za vznik mimořádné události a za další zjištěná porušení právních předpisů nese odpovědnost žalobce, který tento závěr však popírá. Nelze se odvolávat na tzv. omezený revizní princip obsažený v druhé větě § 89 odst. 2 správního řádu, pokud žalobce nemá v úmyslu svou odpovědnost za porušení dodatečně uznat. Uvedené ustanovení správního řádu nemá povahu kogentního zákazu věc přezkoumávat mimo rozsah námitek uvedených v odvolání, nýbrž vyjadřuje výlučnou vázanost odvolacího orgánu pouze námitkami v odvolání uplatněnými. Tento závěr podporuje rovněž důvodová zpráva k ust. § 89 správního řádu;
 - b) k tvrzení žalobce, že žalobce se neměl možnost vyjádřit k závěrům, k nimž dospěl Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 30.6.2010, žalovaný odkazuje na vyjádření k žalobním námitkám obsaženým ve druhém žalobním bodu;
 - c) k tvrzení žalobce, že žalovaný se jednostranně přiklonil k právnímu názoru soudu vyslovenému v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30.6.2010, který je údajně v rozporu s právním názorem uvedeným v předcházejícím rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28.7.2005, že nejde o rozpor v právních názorech soudu, nýbrž o jejich vzájemné doplnění. Zatímco v rozsudku ze dne 28.7.2005 vyslovil soud názor, že pro nezvratnost závěru žalovaného, že trhavina nalezená

dne 26.7.2003 je identická s trhavinou, se kterou dne 5.6.2003 nakládal žalobce, by bylo třeba doplnit některé důkazy, soud v rozsudku ze dne 30.6.2010 dodal, že „Neexistuje žádný rozumný důvod, proč by cizí osoba, pokud by už disponovala čtyřmi kilogramy trhaviny Semtex, tuto vnášela do areálu VČS a tam ji zanechala na místě, kde byla později nalezena (popř. ještě na její výskyt upozorňovala ostrahu areálu)“, když „Výroba, držení a nakládání s předmětnou trhavinou z pochopitelných důvodů podléhá té nej přísnější regulaci a dohledu“. Nedůvodné je rovněž tvrzení žalobce, že žalovaný se k právnímu názoru soudu „přiklonil“, když žalovaný pouze konstatoval výše uvedenou úvahu Městského soudu v Praze z odůvodnění označeného rozsudku;

- d) až i) v nichž žalobce zpochybňuje závěry rozkladového orgánu učiněné v souvislosti s nálezem výbušniny v předmětném lomu, žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí a dodal, že výlučná odpovědnost žalobce za řízení trhacích prací velkého rozsahu v organizaci VČS je jednoznačná a vyplývá z právních předpisů. Této odpovědnosti se žalobce marně pokouší zprostit poukazem na rozpory, které se domnívá nalézt ve výpovědích svědků, přičemž sám se rozporných výpovědí dopouští, když zprvu svou odpovědnost ve výpovědi učiněné dne 6.8.2003 přijímá a později, kdy mu hrozí oprávnění TVO, ji popírá. K „podpůrnému“ tvrzení žalobce o výpovědi učiněné dne 6.8.2003 „pod nátlakem“ nepřipojuje žalobce logické vysvětlení. Lze se stěží domnívat, že žalobce učinil „nepravdivou“ výpověď z obavy, aby nenastaly právě ty účinky, které obsah „nepravdivé“ a „pod nátlakem“ učiněné výpovědi navozuje.

Tvrzení žalobce, že správní orgán mu předkládal dodatečně pořízenou dokumentaci jako důkaz „nevyšlo najevo“, že nejde o fotodokumentaci pořízenou v den nálezu trhaviny je zavádějící (správní orgán před žalobcem nic nezatajoval) a irelevantní, neboť odkazuje na zrušené rozhodnutí žalovaného ze dne 26.2.2004, č.j. 4606/III/03/138.

Žalovaný nesouhlasí s tím, že upřednostňuje bez vysvětlení jen některé důkazy. O tom, že na žalobci spočívala výlučná odpovědnost za řízení a provádění trhacích prací velkého rozsahu, podává rozkladový orgán vysvětlení v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce se snaží tuto odpovědnost rozmělnit a přenést na blíže neurčený okruh dalších osob, opomíjí však, že příslušná ustanovení zákona o horní činnosti a vyhlášky č. 72/1988 Sb., takové rozdělení nepřipouštějí. Provedené důkazy a objektivní zjištění svědčící o porušení povinností, které právní předpisy s prováděním trhacích prací spojují, neposkytují jiné vysvětlení, než pochybení žalobce.

V replice ze dne 7.3.2012 vyjádřil žalobce nesouhlas s vyjádřením žalovaného, že nález trhaviny v roce 2003 byl následkem porušení právní povinnosti žalobce, o čemž vypovídají nevyvratitelná fakta, a sice, že nález trhaviny zdokumentovaný Policií ČR, bylo zjištěn na jiném místě než později bylo tvrzeno žalovaným, „zapomenutá“ trhavina nebyla zaznamenána žádnou z devíti kontrol pracoviště provedenou pracovníky organizace VČS a kromě žalobce nakládali s trhavinou i jiní zaměstnanci. Již Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 28.7.2005, č.j. 10Ca 214/2004-73 na str. 13 uvedl, že tvrzení zaměstnanců VČS, mohla být ovlivněna tím, že sami nesli současně odpovědnost s možností postihu.

Zopakoval, že jeho výpověď ze dne 6.8.2003 nelze užít jako důkazního prostředku, neboť jde o záznam o podání vysvětlení pořízený před zahájením řízení, což již konstatoval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 28.7.2005, č.j. 10Ca 214/2004. Žalobce dále zdůraznil, že v průběhu správního řízení se správní orgány soustředily pouze na jedinou

vyšetřovací verzi směřující k závěru, že mimořádná událost je důsledkem porušení právní povinnosti žalobcem, ačkoliv dle žalobce řada důkazů tento závěr vyvrací. Žalobce setrval rovněž na všech žalobních bodech.

Závěrem žalobce uvedl, že nesouhlasí s žalovaným o jeho výlučné odpovědnosti, když takové tvrzení nemá dle žalobce oporu ve skutkových zjištěních.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla zástupci žalobce doručena dne 17.6.2011) ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřil a žalovaný výslovně v přípise ze dne 27. 7. 2011 uvedl, že na rozhodnutí soudu s nařízením jednání netrvá (ust. § 51 s.ř.s.).

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplývají tyto skutečnosti významné pro posouzení věci:

Dne 8.11.1989 byl žalobci vystaven střelmistrovský průkaz č. 041630, dle kterého je žalobce oprávněn k provádění trhacích prací malého rozsahu v odbornosti „Střelmistr pro povrchové dobývání“, dále k provádění trhacích prací malého rozsahu v odbornosti „Střelmistr pro stavební práce a destrukce“ a je též oprávněn vykonávat trhací práce velkého rozsahu v odbornosti „Technický vedoucí odstřelů pro povrchové dobývání, vyjímaje komorové odstřely.“

Dne 18.5.2001 vydal Okresní úřad Beroun žalobci koncesní listinu na předmět podnikání „Provádění trhacích prací.“

Podle *smlouvy o dílo uzavřené dne 8.1.2002* se žalobce zavázal vykonávat pro Velkolom Čertovy schody, akciovou společnost funkci TVO a funkci střelmistra.

Dle *úředního záznamu sepsaného dne 26.7.2003 Policií ČR*, obvodním oddělením Králův Dvůr tohoto dne (tj. 26.7.2003) v odpoledních hodinách hledali MUDr. D. M. a T. M. místo, kde by mohli vyzkoušet svůj terénní vůz. Zastavili u lomu nad Koněpruskými jeskyněmi, kde u silnice nechali vozidlo zaparkované a šli se podívat, jak vypadá terén v okolí. Jelikož nikde nebyly cedule ani oplocení, dostali se pěšky až do okolí lomu. Nevěděli, že se nacházejí uvnitř objektu podniku VČS. Na kopci, kde se procházeli, našli několik roztrhaných a rozházených kartonových krabic. V jedné z nich našli 8 balíčků s červenou látkou v pevném skupenství s nápisem SEMTEX. Po tomto nálezů se ničeho nedotýkali, vrátili se k vozidlu a odjeli na vrátnici VČS, kde vše oznámili ostraze objektu. Ta pak zavolala policii. Přivolaná hlídka se s oběma bratry odebrala na místo nálezů uvnitř areálu podniku, na 3. etáži lomu-východ. Zde byla nalezena kartonová krabice s 8 balíčky pevné látky červené barvy, přičemž každý balíček byl zabalený v igelitu. Na každém balíčku byla etiketa s nápisem SEMTEX. Balíčky měly válcovitý tvar o délce 25 cm, průměru 4 cm a váhu 500 g. Po nálezů byl ostrahou objektu vyrozuměn odpovědný pracovník VČS pan B., vedoucí výroby, který se

dostavil na místo. Jeho vytěžením bylo zjištěno, že v uvedené části lomu byly v pátek dne 25.7.2003 prováděny těžební a odstřelové práce a že došlo k pochybení ze strany pracovníků VČS, kteří po ukončení trhacích prací nezkontrolovali všechny obaly od výbušnin a v jedné z krabic zapomněli nalezenou výbušninu. Tu pan B. na místě odborně zajistil a zabezpečil její uskladnění.

Dle protokolu o ohledání místa činu sepsaného dne 26.7.2003 tohoto dne tj. 26.7.2003 v 20,35 hod. provedli příslušníci přivolané policejní hlídky v přítomnosti pana M. B. ohledání, jehož předmětem byla papírová krabice obsahující trhavinu označenou jako SEMTEX. Krabice se nacházela v lomu-východ, třetí etáži ve VČS na místě vzdáleném 800 m od silnice Koněprusy – Bykoš. Krabice byla umístěna na zemi, 20 cm od okraje stěny 3 etáže lomu, mezi dvěma vyvrtanými dírami vzdálenými od sebe 70 cm. 50 metrů od místa ohledání, u okraje lesa, se nacházely další poházené, prázdné papírové krabice, na kterých byly etikety s nápisem SEMTEX 1A nebo Rozbušky. Předmětem ohledání byla 30 cm široká a 70 cm dlouhá papírová krabice světle hnědé barvy, na jejímž boku byla nalepená bílá etiketa označující obsah krabice jako SEMTEX 1A o hmotnosti 0,5 kg. Uvnitř krabice se nacházelo 8 kusů červené pevné látky válcovitého tvaru zabalených v igelitovém obalu, označených jako SEMTEX 1A. Na každém balíčku o průměru 4 cm, délce 25 cm a hmotnosti 0,5 kg je nalepená bílá etiketa s nápisem SEMTEX 1A, dále je zde uvedeno číslo státní normy, datum výroby, gramáž a průměr válečku. Na etiketě ani jinde na válečku nebylo nalezeno žádné identifikační číslo. Balíčky byly vyskládány na dně papírové krabice.

Dne 29.7.2003 obdržel žalovaný hlášení OBÚ v Kladně o mimořádné události č. 2003006 týkající se nálezu 4 kg výbušniny Semtex náhodnými turisty v předpolí lomu VČS-východ dne 26.7.2003. V hlášení je uvedeno, že nález trhaviny oznámil OBÚ v Kladně vedoucí Obvodního oddělení policie Králův Dvůr.

Dle protokolu o ohledání místa nálezu trhaviny sepsaného OBÚ v Kladně dne 30.7.2003 tohoto dne tj. 30.7.2003 provedl obvodní báňský inspektor OBÚ v Kladně Ing. J. U. za přítomnosti pracovníků VČS Ing. I. V., prokuristy, Ing. I. N., závodního lomu a M. B., vedoucího oddělení výroby ohledání místa nálezu trhaviny Semtex v prostoru lomu VČS-východ. Podle výsledku ohledání k mimořádné události – nálezu 4 kg trhaviny Semtex došlo na 4. etáži lomu VČS-východ. Místo nálezu trhaviny je v jihozápadním předpolí 4. etáže lomu VČS-východ, cca 15 m od jejího jižního čela. Místo mimořádné události nebylo ponecháno v původním stavu – nalezené trhaviny byly po ohledání místa policií uloženy do skladu výbušnin organizace panem B. a obal od nalezené trhaviny a ostatní obaly od výbušnin nalezené při ohledání místa policií byly z prostoru etáže odstraněny a uloženy do kontejneru firmy Rumpold, která zajišťuje likvidaci těchto obalů, a to dne 29.7.2003 na příkaz prokuristy organizace. Ohledáním nalezené trhaviny, uložené ve skladu výbušnin organizace, bylo zjištěno, že se jedná o 8 ks náložek trhaviny Semtex 1A. Náložky jsou opatřeny štítkem nesoucím název trhaviny, výrobek firmy Explosia a datem výroby (týden/rok) – 6/03.

Dne 30.7.2003 vydal obvodní báňský inspektor na základě dosavadních výsledků šetření mimořádné události závazný příkaz, kterým se podle § 42 odst. 2 písm. d/ zákona o hornické činnosti zadržuje střelmistrovský průkaz ev.č. 041630 vydaný žalobci a postupuje se podle § 43 odst. 2 téhož zákona OBÚ v Kladně k dalšímu řízení. Současně se žalobci zastavuje provádět výkon trhacích prací.

Do protokolu sepsaného OBÚ v Kladně dne 6.8.2003 žalobce vypověděl, že na základě smlouvy o dílo uzavřené s organizací VČS na začátku roku 2002 pro tuto organizaci provádí

jak trhačí práce velkého rozsahu, tak i trhačí práce malého rozsahu ve funkci TVO a střelmistra. Předtím u organizace VČS pracoval od roku 1988 ve funkcích mistr výroby a od roku 1992 i ve funkci TVO. Dne 5.6.2003 žalobce v organizaci VČS plnil funkci TVO. připravil a provedl 3 clonové odstřely – clonový odstřel 5951/03-4/236 v jihozápadní části 4. etáže a clonový odstřel 5953/03-6/273 v lomu VČS-východ a dále clonový odstřel č. 5952/03-320/131 v lomu VČS-západ. Kolem 12,00 hod. předal žalobce požadavek na rozbušky a trhaviny zástupci vedoucího skladu výbušnin organizace VČS J. S. V případě trhaviny Semtex 1A žalobce nárokoval 50 kg této trhaviny, což jsou 2 kartonové krabice po 25 kg. Kolem 13,00 hod. zahájili postupné nabíjení jednotlivých clonových odstřelů. Jako první začali nabíjet clonový odstřel na 4. etáži lomu VČS- východ č. 5951/03-4/236. Jeho pomocníkem byl střelmistr J.S. a další dva pracovníci firmy SD – Vrtné a trhačí práce, a.s., Bílina, která provedla strojní nabíjení trhavin nabíjecím vozem typu MNV-14. Nárokované rozbuška a počínovou nálož – Semtex 1A naložili ve skladu výbušnin do terénního vozidla a odvezli na místo prvního clonového odstřelu. Po příjezdu na místo žalobce roznášel a rozmísťoval systém neelektrického roznětu a střelmistr S. roznášel počínové náložky k vrtům. je možné, že mu s tím žalobce pomohl. Poté začali spouštět rozněty po adjustaci do jednotlivých vývrtů a zároveň strojně nabíjet trhavinu DaP VTP 1. Pokud jde o spotřebu počínových náložek trhaviny Semtex 1A, kontrolu žalobce provedl vizuálně a neshledal žádné závady. Po nabití clonového odstřelu se přemístil s autem a výbušninami na přípravu dalších clonových odstřelů. Všechny odstřely byly provedeny v rámci jednoho bezpečnostního okruhu. Po skončení nabití všech clonových odstřelů, před odpalem, podepsal střelmistr S. žalobci spotřeby jednotlivých výbušnin na clonovém odstřelu 5951/03-4/236. Odpal odstřelu provedl žalobce postupně ve večerních hodinách od cca 18,45 do 19,00 hod. Po odpalu provedl kontrolu výsledků jednotlivých odstřelů; už si nepamatuje, v jakém pořadí. Pokud jde o kontrolu odstřelu provedeného na 4. etáži, tuto provedli se střelmistrem S. z předpolí 4. etáže. Při kontrole si nevšiml, že by zde byl neodstraněný obal od výbušniny. S největší pravděpodobností byly ponechané obaly od výbušnin zasypané prachem z odstřelu a splývaly s terénem. Žalobce dále uvedl, že si nedokáže přesně vysvětlit příčinu toho, proč došlo k nálezu nespoteřebované trhaviny Semtex 1A. Pravděpodobně při vizuální kontrole nabitého clonového odstřelu přehlédl ponechaný obal s touto trhavinou. Z toho důvodu ani fyzicky nekontroloval zbylé množství trhaviny Semtex 1A, protože si myslel, že je vše v pořádku.

Do protokolu sepsaného OBÚ v Kladně dne 8.8.2003 J. S. k nálezu trhaviny Semtex 1A mj. vypověděl, že dne 5.6.2003 nabíjeli a provedli clonový odstřel na 4. etáži lomu VČS-východ. Při této činnosti zřejmě opomněli řádně prohlédnout místo přípravy nabíjení clonového odstřelu a nalezená trhavina asi zůstala na tomto místě. Na tomto odstřelu, který byl nabíjen jako první z celkového počtu tří odstřelů, které byly ten den provedeny, J. S. vykonával funkci pomocníka TVO. Po zasypání spojů roznětné sítě byl žalobcem pověřen, aby hlídal místo odstřelu a žalobce se přemístil na další clonový odstřel. Po 18,00 hod. jej vystřídal pan K. – směnový mistr a zástupce TVO, aby (p. S) mohl podepsat záznamní list o spotřebě trhavin. Pan S. podepsal záznamní listy všech tří připravených odstřelů, ačkoliv se podílel na nabíjení pouze u odstřelu na 4. etáži. Pokud jde o fyzickou kontrolu skutečně spotřebované trhaviny Semtex 1A při odstřelu na 4. etáži, p. S. si nevzpomíná, že by jí se žalobcem provedli a porovnali se zůstatkem trhaviny, která byla dále použita pro další odstřely. Kontrolu asi provedli jenom vizuálně. Pokud si p. S. vzpomíná, ten den k odstranění obalů od výbušnin nedošlo. Na otázku, proč společně s TVO fyzicky neověřili skutečný stav spotřebované trhaviny Semtex 1A u odstřelu, p. S. uvedl, že zřejmě došlo k opomenutí. Příčinou toho byla nervozita, která byla způsobena blížící se bouřkou v době přípravy clonových odstřelů. Všechny tři záznamní listy o spotřebě trhavin p. S. podepsal automaticky na základě žádosti žalobce. V té chvíli si neuvědomil, že porušuje bezpečnostní předpis.

Oznámením ze dne 15.8.2003 byl žalobce vyrozuměn o zahájení správního řízení ve věci odnětí osvědčení odborné způsobilosti k výkonu TVO podle § 45 odst. 1 zákona o hornické činnosti, a to na základě hrubého porušení bezpečnostních předpisů, zejména za porušení § 28 vyhlášky o výbušninách, související se vznikem mimořádné události – nález 4 kg trhavin náhodnými turisty dne 26.7.2003 v předpolí Velkolomu Čertovy schody.

Při ústním jednání konaném dne 24.10.2003 žalobce navrhl, aby správní orgán řízení podle § 30 správního řádu zastavil, protože důvod řízení odpadl. V písemném vyjádření k zahájenému řízení ke své výpovědi ze dne 6.8.2003 uvedl, že dodatečným šetřením listinných záznamů vyšlo najevo, že veškerá trhavina Semtex 1A o celkové hmotnosti 50 kg. převzatá ze skladu dne 5.6.2003 byla spotřebována. O tom byly pořízeny záznamní listy o spotřebě trhavin všech odstřelů provedených 5.6.2003 potvrzené vyhotovitelem a vedoucím pracoviště. Žalobce neměl v době podání výpovědi (6.8.2003) tyto záznamní listy k dispozici, a proto se nemohl k množství skutečně spotřebované trhaviny Semtex 1A spolehlivě vyjádřit. Žalobce dále uvedl, že na zdokumentovaném místě nález kartónové bedny s trhavinou nemohl během nabíjení, a tedy ani po odstřelu bednu s trhavinou přehlédnout, protože tam nemohla být vzhledem k tomu, že místo nález se nachází přímo v jízdní dráze nabíjecího vozu. To žalobce považuje za důkaz toho, že v předpolí provedeného odstřelu nemohla být ponechána žádná výbušnina. Dle žalobce je tedy na zvážení, zda předmětnou trhavinou do doby jejího zajištění policií nebylo manipulováno, a to buď osobami, které nález trhaviny ohlásily, nebo jinými osobami a jaký byl případný úmysl této manipulace.

Rozhodnutím OBÚ v Kladně ze dne 11.11.2003 č.j. 8684/03 vydaným podle § 44 odst. 1 zákona o hornické činnosti byla organizaci VČS za porušení předpisů uvedených v § 39 odst. 1 zákona o hornické činnosti a za nesplnění opatření uloženého organizaci rozhodnutím orgánu státní báňské správy uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že pokuta byla organizaci uložena za porušení předpisů a nesplnění opatření uloženého organizaci rozhodnutím orgánu státní báňské správy, která byla zjištěna správním orgánem při šetření mimořádné události – nález 4 kg trhaviny Semtex 1A dne 26.7.2003.

Rozhodnutím ze dne 10.12.2003 č.j. 3784/II/03/138/424 Český báňský úřad rozhodl, že žalobci se podle ust. § 45 odst. 1 zák. o hornické činnosti“) na dobu 2let a 6 měsíců odnímá oprávnění k výkonu odbornosti technického vedoucího odstřelů pro povrchové dobývání, vyjímaje komorové odstřely při trhacích pracích, a to za hrubé porušení předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a bezpečnosti provozu uvedených v ustanoveních § 22 odst. 1 zákona o hornické činnosti, § 27 odst. 3 a § 68 odst. 3 vyhlášky o používání výbušnin a § 15 odst. 3 vyhl. č. 26/1989 Sb. Na základě žalobcova rozkladu bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím předsedy Českého báňského úřadu ze dne 26.2.2004 č.j. 4606/III/03/138 a věc byla vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

V dopise ze dne 17.2.2004 adresovaném žalovanému firma Explosia , a.s., potvrdila realizaci dodávek výrobku Semtex 1A 40/500 šarže 6/03 těmto firmám: VČS – množství 1500 kg, obal 1 – 60 a SD Bílina – množství 250 kg, obal 61 – 70.

Podle záznamů ve skladovací knize výbušnin organizace VČS byl žalobce v období od 1.1.2003 do 26.7.2003 jediný, komu byla ze skladu výbušnin vydána trhavina Semtex 1A v množství 4 kg a více. V uvedeném období byla až na jedinou výjimku (výdej 0,5 kg trhaviny dne 26.6.2003 panu Osmančíkovi) trhavina Semtex 1A ze skladu výbušnin vydávána pouze

žalobci. Dne 5.6.2003 bylo žalobci ze skladu výbušnin proti podpisu vydáno 50 kg trhaviny Semtex 1A.

Podle záznamních listů o spotřebě trhavin vztahujících se ke clonovým odstřelům provedeným ve VČS dne 5.6.2003 bylo při těchto odstřelech spotřebováno celkem 50 kg trhaviny Semtex. Záznamní listy jsou podepsány žalobcem jako TVO a panem S. jako střelníkem.

Zajištění skladu výbušnin organizace VČS bylo předmětem opakovaných kontrol ze strany OBÚ v Kladně, při kterých bylo vždy zjištěno, že fyzický stav uložených výbušnin souhlasí se záznamy o jejich evidenci (protokoly o výsledku neohlášené inspekce provedené inspektorem OBÚ v Kladně dne 20.6.2002, 22.8.2002, 2.10.2002, 21.1.2003, 4.6.2003, 3.7.2003).

Pověření pracovníci organizace VČS pravidelně kontrolovali fyzický stav trhavin a jejich uložení. Při kontrolách provedených 3.9.2002, 30.9.2002, 1.11.2002, 2.12.2002, 3.1.2003, 4.2.2003, 3.3.2003, 20.3.2003, 1.4.2003, 16.4.2003, 2.5.2003, 13.5.2003, 30.5.2003, 13.6.2003, 26.6.2003, 30.6.2003, 1.8.2003 bylo vždy zjištěno, že stav trhavin souhlasí se záznamy v evidenčních knihách o spotřebě trhavin.

Při ústním jednání konaném dne 23.3.2004 žalobce k vytýkanému porušení § 38 odst. 3 vyhlášky o používání výbušnin uvedl, že clonové odstřely č. 5953/03-6/273 a 5951/03-4/236 vykonané dne 5.6.2003 byly provedeny v rámci bezpečnostního okruhu II v lomu VČS-východ; clonový odstřel č. 5952/03-320/131 vykonaný téhož dne byl proveden v rámci bezpečnostního okruhu I v lomu VČS-západ. Uzavřením dvou bezpečnostních okruhů při provádění clonových odstřelů dne 5.6.2003 argumentoval žalobce i v doplňujícím písemném vyjádření ze dne 5.4.2004.

Rozhodnutím ze dne 11.5.2004 č.j. 604/VIII/04/138 Český báňský úřad rozhodl, že žalobci se podle ust. § 45 odst. 1 zák. o hornické činnosti“) na dobu 1 roku a 3 měsíců odnímá oprávnění k výkonu odbornosti technického vedoucího odstřelů pro povrchové dobývání, vyjímaje komorové odstřely, a to za hrubé porušení předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a bezpečnosti provozu uvedených v ustanovení § 22 odst. 1 zákona o hornické činnosti, § 27 odst. 3, § 28, § 68 odst. 3, § 38 odst. 3 vyhlášky o používání výbušnin a opakované porušení předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a bezpečnosti provozu uvedených v ustanovení § 50 odst. 1 vyhlášky o používání výbušnin a ustanovení § 15 odst. 3 vyhl. č. 26/1989 Sb., s tím, že lhůta doby odejmutí oprávnění k odborné způsobilosti uvedené ve střelníkovském průkazu č. 041 630 počíná běžet nabytím právní moci tohoto rozhodnutí.

Rozklad, který žalobce proti tomuto rozhodnutí podal, byl rozhodnutím předsedy Českého báňského úřadu ze dne 30.6.2004 č.j. 2012/II/04/138 zamítnut.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28.7.2005 č.j. 10 Ca 214/2004 – 74 bylo rozhodnutí předsedy Českého báňského úřadu ze dne 30.6.2004 č.j. 2012/II/04/138 zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem, pro který bylo uvedené rozhodnutí soudem zrušeno, byla především vada řízení spočívající v provádění výslechu svědků bez toho, aniž by žalobci byla dána možnost se provádění těchto důkazů účastnit.

Předseda Českého báňského úřadu následně rozhodnutím ze dne 24.11.2005 č.j. 3798/05 zrušil rozhodnutí Českého báňského úřadu ze dne 11.5.2004 č.j. 604/VIII/04/138 a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Rozhodnutím ze dne 5.5.2006 č.j. 3798/XXIV/05/138 Český báňský úřad rozhodl, že žalobci se podle ust. § 45 odst. 1 zák. o hornické činnosti“) odnímá oprávnění k výkonu odbornosti technického vedoucího odstřelů pro povrchové dobývání, vyjímaje komorové odstřely, na dobu 3 let, a to za hrubé porušení předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a bezpečnosti provozu uvedených v ustanovení § 22 odst. 1 zákona o hornické činnosti, § 24 odst. 6, § 47 odst. 2, § 68 odst. 3 a § 38 odst. 3 vyhlášky o používání výbušnin a za opakované porušení předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a bezpečnosti provozu uvedených v ustanovení § 27 odst. 1, § 25 odst. 1 a § 33 odst. 1 zákona o hornické činnosti, § 27 odst. 1, § 27 odst. 7, § 38 odst. 4, § 35 odst. 5, § 73, § 68 odst. 1 a § 50 odst. 1 vyhlášky o používání výbušnin a ustanovení § 15 odst. 3 vyhl. č. 26/1989 Sb., s tím, že lhůta doby odejmutí oprávnění k odborné způsobilosti uvedené ve střelmistrovském průkazu č. 041 630 počíná běžet ode dne zadržení průkazu odborné způsobilosti, tj. ode dne 30.7.2003.

Na základě žalobcova rozkladu bylo toto rozhodnutí rozhodnutím předsedy Českého báňského úřadu ze dne 3.7.2006 č.j. 1784/06 zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 29.8.2006 bylo žalobci podle § 45 odst. 1 zákona o hornické činnosti na dobu 15 měsíců, počínaje 1.7.2004, odňato oprávnění k výkonu činnosti TVO pro povrchové dobývání, vyjímaje komorové odstřely, a to za hrubé porušení předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a bezpečnosti provozu uvedených v ustanoveních § 38 odst. 3, § 50 odst. 1 a § 68 odst. 1 a 3 vyhl. o používání výbušnin. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně nejprve shrnul dosavadní průběh řízení, jež bylo se žalobcem zahájeno v návaznosti na nález 4 kg trhaviny Semtex ve Velkolomu Čertovy schody – východ dne 26.7.2003. Správní orgán prvního stupně poté konstatoval, že od nálezu trhaviny již uplynuly více než tři roky. Hodnocení okolností nálezu trhaviny ve vztahu k odpovědnosti žalobce, jak je provedl soud v rozsudku ze dne 28.7.2005, se dle správního orgánu prvního stupně zásadně nezměnilo, tj. nalezená trhavinou, kterou převzala organizace. O tom, že se jedná o trhavinu, kterou ze skladu převzal žalobce dne 5.6.2003, existují pouze důkazy nepřímé. Vzhledem k následným okolnostem (bezprostředně neprovedená inventura, rozpory ve výpovědích svědků, úmrtí svědka Jiřího S., skutečnost, že od události již uplynula dlouhá doba) správní orgán postrádá možnost získat a uplatnit jednoznačný pozitivní a přímý důkaz o zavinění žalobcem, a to v situaci, kdy zavinění jinou osobou než je žalobce je vzhledem ke skutečnostem zjištěným v řízení krajně nepravděpodobné. Proto se rozhodnutí dle správního orgánu prvního stupně neopírá o nález trhaviny Semtex jako o skutečnost, ke které došlo prokazatelně zaviněním žalobce. Správní orgán prvního stupně následně uvedl, že průběh a účinky trhacích prací provedených ve VČS dne 5.6.2003 pod řízením a odpovědností žalobce jakožto TVO byly monitorovány seismickým měřením provedeným firmou Inset s.r.o. Protokoly o výsledku měření jsou ve spise evidovány pod č.j. 3343/03 a podle údajů uváděných v dokumentaci provádění trhacích prací jsou nedílnou součástí deníku clonového odstřelu. V protokolech z kontrolního měření seismických účinků je uvedeno, že první odstřel byl proveden v 18:44:22 hod., druhý v 18:49:18 hod. a třetí v 19:03:36 hod. Podle vyhlášky je povinností zajistit po odstřelu a před dalším odstřelem, tedy v intervalu mezi dvěma odstřely, následující:

- a) dodržet po odstřelu čekací dobu pěti minut, protože až poté je možné vstoupit na pracoviště (§ 67 odst. 1 a 2 písm. b/ vyhl.),

- b) ihned po uplynutí čekací doby musí TVO prohlédnout pracoviště (§ 68 odst. 1 vyhl.) a zjistit výsledek trhačích prací (§ 68 odst. 2 vyhl.); pokud zjistí, že nehrozí nebezpečí od výbušnin, dá pokyn k uvolnění bezpečnostního okruhu (§ 68 odst. 3 vyhl.),
- c) po zjištění výsledku dát pokyn k signálu (§ 39 odst. 1 vyhl.), kterým se ukončují trhačí práce (§ 39 odst. 3 vyhl.) a současně vydat pokyn k uvolnění bezpečnostního okruhu, tj. k návratu hlídek na určené místo (§ 68 odst. 3 vyhl.),
- d) přemístit se na místo dalšího odstřelu,
- e) nabit nálože pro další odstřel; podle § 50 odst. 1 vyhl. se smí nabíjet jen tolik náloží, kolik se jich má odpálit při jednom odstřelu,
- f) dát pokyn k vyhlášení signálu, a tedy k odchodu nezúčastněných osob z ohroženého území a k odchodu hlídek na určené pracoviště, tedy na nové stanoviště v novém bezpečnostním okruhu (§ 38 odst. 3 a § 39 odst. 1 vyhl.),
- g) připojit přívodní vedení k roznětné síti,
- h) po zjištění, že ohrožené území je zcela vyklizeno, že hlídky zaujaly určená stanoviště a nálože jsou připraveny k odpalu, dát druhý stupeň signálu; zpravidla jednu minutu po druhém stupni signálu následuje odpal (§ 39 odst. 2 vyhl.).

Žalobce jako TVO řídil práce spojené s přípravou a provedením clonových odstřelů dne 5.6.2003 tak, že jako první byl nejprve nabit clonový odstřel na čtvrtém těžebním řezu v části lomu východ, jako druhý v pořadí byl nabit clonový odstřel na šestém těžebním řezu v části lomu východ a jako poslední a třetí v pořadí byl nabit clonový odstřel na sedmém těžebním řezu v části lomu západ. Po nabití všech tří odstřelů nechal žalobce uzavřít bezpečnostní okruh pro první odstřel v lomu západ a odpálil nálože při jednom odstřelu na sedmém těžebním řezu v části lomu západ. Poté nechal uzavřít druhý bezpečnostní okruh v lomu východ a přesunul se na místo odpalu druhého odstřelu (cca 1.200 m), pak následoval odpal připravených náloží na čtvrtém těžebním řezu v části lomu východ, přesun na místo třetího odstřelu (cca 1.000 m) a nakonec odpal připravené nálože na šestém těžebním řezu v části lomu východ. Vzdálenost mezi prvním odstřelem v lomu západ a druhým odstřelem v lomu východ je cca 1.200 m. Vzhledem k tomu, že TVO se z místa prvního odpalu byl nucen přemístit na místo druhého odpalu, dát pokyn k uzavření druhého bezpečnostního okruhu, vyčkat jeho uzavření a teprve poté provést druhý odstřel, je ze zjištěného intervalu 4 minuty a 57 vteřin mezi oběma odstřely patrné, že nebyla dodržela povinná čekací doba pěti minut, která je opatřením k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, a nemohla být provedena ani prohlídka pracoviště ke zjištění, zda nehrozí nebezpečí od výbušnin. Pokud by totiž TVO z místa odpalu odešel bezprostředně po odstřelu na místo druhého odstřelu, tj. pokud by nedodržel povinnou čekací dobu a provedl prohlídku pracoviště, nestihl by se přemístit k automobilu, přejet automobilem na nové místo jeho zaparkování, dojít na další místo odpalu, dát pokyn k vyhlášení signálu, a tedy k odchodu nezúčastněných osob z ohroženého území a k odchodu hlídek na určené pracoviště, připojit přívodní vedení k roznětné síti a po zjištění, že ohrožené území je zcela vyklizeno, že hlídky zaujaly určená stanoviště a nálože jsou připraveny k odpalu, dát druhý stupeň signálu, vyčkat jednu minutu a provést druhý odpal. Zjištěnému časovému intervalu 4 minuty a 57 vteřin mezi prvním a druhým odstřelem odpovídá přemístění TVO k zaparkovanému automobilu ihned po odstřelu, přejezd automobilem na nové místo, jeho zaparkování, příchod od automobilu na další místo odpalu, vydání pokynu k uzavření bezpečnostního okruhu, připojení přívodního vedení k roznětné síti a provedení druhého odstřelu. Navíc žalobce podle své výpovědi musel dávat pokyny k vyhlášení výstražných signálů a v průběhu krátké doby mělo dojít k přemístění některých hlídek. Tím, že žalobce jako TVO odpovědný za provádění trhačích práce nedodržel čekací dobu a neprovedl prohlídku

pracoviště z hlediska výsledku trhacích prací, hrubým způsobem zanedbal bezpečnostní opatření vyplývající z § 68 odst. 1 a 3 vyhl. a ohrozil tak sebe i další pracovníky podílející se na realizaci trhacích prací i na následných činnostech. Na této skutečnosti nemění nic to, že žalobce jako TVO podle své výpovědi provedl prohlídku všech tří pracovišť po provedení posledního odstřelu. Prohlídka provedená na závěr, tj. po provedení posledního ze tří odstřelů, již nemohla eliminovat potencionální ohrožení osob při provádění prvního a druhého odstřelu ani je dodatečně odvrátit.

Správní orgán I. stupně dále uvedl, že při realizaci trhacích prací dne 5.6.2003 žalobce jako TVO porušil ust. § 50 odst. 1 vyhl. o používání výbušnin tím, že v rozporu s citovaným ustanovením nabil více náloží, než se mělo v jednom odstřelu odpálit. Tato skutečnost vyplývá z toho, že podle evidenčních záznamů nálože pro druhý odstřel nebyly nabity až po provedení prvního odstřelu a nálože pro třetí odstřel nebyly nabity až po provedení druhého a třetího odstřelu, ale nálože pro všechny tři odstřely byly nabity před provedením prvního odstřelu. Tak došlo k tomu, že bylo nabito více náloží, než kolik se jich mělo v prvním odstřelu odpálit. Za dané situace mohlo alternativně dojít buď k tomu, že během přípravy a provedení druhého odstřelu v lomu východ nebyly již nabitě nálože v prostoru třetího odstřelu nikým hlídány a mohlo dojít k nežádoucí manipulaci s náložemi, v krajním případě i k jejich iniciaci nebo, jak uvádí žalobce, byla v prostoru těchto náloží ponechána hlídka. Ta se však nutně dostala do prostoru možného ohrožení důsledky druhého prováděného odstřelu, protože byla uvnitř ohroženého území. Uvedené porušení hodnotí správní orgán prvního stupně jako hrubé zanedbání bezpečnostních opatření s tím, že stejný názor zaujal i Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 28.7.2005.

Správní orgán I. stupně dále uvedl, že při realizaci trhacích prací ve VČS dne 5.6.2003 žalobce porušil ust. § 38 odst.3 vyhl. o používání výbušnin, a to tím, že pro druhý odstřel, který provedl v lomu východ, ohrožené území nevyklidil a bezpečnostní okruh neuzavřel nejpozději před připojením rozčténé sítě na přírodní vedení. Interval mezi odstřely byl 4 minuty a 57 vteřin. Z této doby je nutno odpočítat nejméně jednu minutu, za kterou byl TVO nucen dojít z místa připojení sítě na místo odpalu, připojit přírodní vedení k ohmmetru a zjistit odpor rozčténého okruhu (§ 57 odst. 10 vyhl.), změřený odpor porovnat s vypočteným odporem, dát pokyn k vydání signálu druhého stupně a po zjištění, že jsou všechny čtyři hlídky na svých místech a že je ohrožené území vyklizeno a nálože jsou připraveny k odpalu, zpravidla po jedné minutě provést odpal. Hlídka č. 3 u druhého bezpečnostního okruhu pro lom východ byla zajišťována stejnou osobou jako hlídka č. 1 u prvního bezpečnostního okruhu pro lom západ (panem Antouškem). Na překonání vzdálenosti cca 500 m, která dělila obě stanoviště a na prohlídku a vyklizení ohroženého území měla tedy hlídka necelé čtyři minuty, a to ještě za předpokladu, že okamžitě po odstřelu, bez vyčkání na signál označující bezpečné ukončení odstřelu, jenž může být vydán až po uplynutí čekací doby pěti minut, vstoupila do ohroženého území a přecházela na nové stanoviště. Dle správního orgánu je zcela nereálné, aby při ohrožení vlastní osoby při přesunu dosáhla nového stanoviště a zajistila vyklizení nového ohroženého území v době kratší než čtyři minuty. Této skutečnosti si žalobce jako TVO musel být vědom. Žalobce tím hrubě porušil bezpečnostní opatření k zajištění ochrany a bezpečnosti při práci. Správní orgán prvního stupně k tomu dodal, že stejný názor zaujal soud v rozsudku ze dne 28.7.2005.

Správní orgán prvního stupně dále konstatoval, že v průběhu řízení byla zjištěna celá řada dalších pochybení a porušení předpisů při realizaci trhacích prací a i v těchto případech lze vymezit odpovědnost žalobce jako TVO. Protože však primárně nese odpovědnost organizace a TVO odpovídá v této věci organizaci buď na základě vnitřních předpisů nebo podle uzavřené smlouvy, nepovažuje správní orgán tato zjištěná porušení předpisů za důvod k odebrání odborné způsobilosti. Správní orgán prvního stupně v této souvislosti poznamenal,

že za porušení předpisů při trhacích pracích uložil OBÚ v Kladně rozhodnutím ze dne 11.11.2003 č.j. 8684/03 organizaci pokutu ve výši 100.000,- Kč. Stejně správní orgán prvního stupně hodnotil ta porušení předpisů, která sice byla žalobci prokázána, ale nelze je hodnotit jako hrubé porušení opatření k zajištění ochrany a bezpečnosti při práci. Proto další porušení předpisů, která nebyla důvodem k odebrání oprávnění, již správní orgán v odůvodnění neuvádí. Správní orgán dodal, že i když tato porušení sama o sobě nezakládají právní důvod k odejmutí oprávnění, navozují pochybnost o dostatku odpovědnosti žalobce při řízení a provádění trhacích prací.

K argumentaci žalobce ohledně marného uplynutí doby tří let, na kterou nejvýše lze průkaz odborné způsobilosti odejmout, správní orgán prvního stupně v rozhodnutí uvedl, že žalobce chybně zaměňuje dvě samostatná řízení, a to řízení o zadržení průkazu obvodním báňským inspektorem podle § 42 odst. 2 písm. d) zákona o hornické činnosti a řízení o odejmutí oprávnění k výkonu činnosti podle § 45 odst. 1 téhož zákona. Řízení o odejmutí oprávnění nemá v zákoně stanoveny žádné lhůty z hlediska jeho zahájení a ukončení a jediná lhůta, tj. lhůta maximálně tří let, na kterou lze oprávnění odejmout, počíná běžet až pravomocným rozhodnutím ve věci. Dokud nebylo v tomto řízení pravomocně rozhodnuto, pohlíží se na účastníka řízení jako na osobu, která vlastní dříve pravomocně udělené oprávnění a může na jeho základě příslušnou činnost vykonávat. K zadržení střelmistrovského průkazu správní orgán dodal, že žádný právní předpis neukládá, aby TVO nebo střelmistr byli povinni mít při výkonu činnosti střelmistrovský průkaz u sebe a že zadržení tohoto průkazu nepřináší právní stav, kdy pouze z tohoto důvodu nesmí TVO nebo střelmistr vykonávat práce na základě uděleného oprávnění. Zadržení střelmistrovského průkazu není odejmutím oprávnění a nemá na platnost oprávnění ani na práva účastníka řízení k výkonu živnosti žádný vliv. Při rozhodování o délce doby odnětí oprávnění správní orgán prvního stupně přihlédl k polehčujícím okolnostem, které žalobce v řízení prokázal, především k tomu, že odpovědnost za prokázaná porušení bezpečnostních předpisů nesou i pracovníci organizace, které sice řídil, ale kteří mu po pracovněprávní stránce nepodléhali a k tomu, že pro plnění úkolů, k nimž se zavázal, neposkytovala smlouva s organizací jasné a přesné vymezení práv a povinností. Správní orgán však zároveň nemohl přehlédnout závažnost důsledků, které při provádění trhacích prací porušením povinností ve vytýkaném rozsahu hrozily. Vzal za prokázané, že žalobce hrubě zanedbal své základní povinnosti TVO. Ačkoliv věděl nebo s ohledem na svou kvalifikaci, vzdělání a odbornou způsobilost vědět měl a mohl, že svým jednáním, respektive opomenutím se dopouští porušení právních předpisů ve vytýkaném rozsahu a ohrožuje tak bezpečnost osob a majetku, tohoto nebezpečí nedbal a bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že škodlivý následek nezpůsobí. V průběhu celého řízení pak žalobce prokázaná pochybení zlehčoval a odpovědnost, kterou mu ukládají předpisy k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, za svou osobu odmítal. Při vymezení doby odnětí oprávnění správní orgán prvního stupně přihlédl i ke skutečnosti, že rozhodnutím ze dne 11.5.2004 již žalobci bylo oprávnění pravomocně odejmuto na dobu jednoho roku a tří měsíců.

Rozhodnutím ze 5. 12. 2006, č.j.: 3067/06 předseda Českého báňského úřadu na základě rozkladu podaného žalobcem změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 29.8.2006, pokud jde o dobu odejmutí oprávnění a její počátek tak, že výše uvedené oprávnění se žalobci odnímá podle § 45 odst. 1 zákona o hornické činnosti na dobu 3 let, počínaje dnem 30.7.2003.

Poté Městský soud v Praze vydal dne 30.6.2010 rozsudek č.j. 9 Ca 50/2007-66, kterým bylo zrušeno výše označené napadené rozhodnutí.

Na základě rozsudku městského soudu ze dne 30.6.2010 vydal rozkladový orgán žalobou napadené rozhodnutí, které je nyní předmětem soudního přezkumu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Předně je třeba uvést, že v dané věci již opakovaně rozhodoval Městský soud v Praze, kdy poprvé rozsudkem ze dne 27.7.2005, č.j. 10Ca 214/2004-74 zrušil žalobou napadené rozhodnutí rozkladového orgánu ze dne 30.6.2004, č.j. 2012/II/04/138 a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení, podruhé rozsudkem ze dne 30.6.2010, č.j. 9Ca 50/2007-66 zrušil žalobou napadené rozhodnutí rozkladového orgánu ze dne 5. 12. 2006, č.j. 3067/06 a věc byla znovu vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

V rozsudku ze dne 30.6.2010, č.j. 9Ca 50/2007-66 Městský soud v Praze nepřisvědčil námitce, že napadené rozhodnutí nelze považovat za rozhodnutí o právech, právech chráněných zájmech nebo povinnostech žalobce ve smyslu ust. § 1 odst. 1 správního řádu (viz str. 30 rozsudku) a neopodstatněnou shledal soud také námitku, v níž žalobce vytýká žalovanému, že napadené rozhodnutí o uložení sankce v podobě odnětí předmětného oprávnění bylo vydáno až po marném uplynutí subjektivní a objektivní lhůty, ve které jediné lze takové rozhodnutí vydat (viz str. 30 a 31 rozsudku). Rovněž nedůvodnou shledal soud námitku, ve které žalobce poukazuje na to, že mu v průběhu řízení bylo postupně vytýkáno porušení různých ustanovení jednotlivých právních předpisů, které s důvody, pro které bylo řízení zahájeno, nesouvisí (str. 31 - 33 rozsudku)

Opodstatněnou však shledal soud námitku vytýkající žalovanému, že

- napadené rozhodnutí postrádá důvody, pro které orgán rozhodující o rozkladu změnil dobu, na kterou se předmětné oprávnění žalobci odnímá, z patnácti měsíců na dobu tří let, tj. na více než dvojnásobek,
- námitku, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť orgán rozhodující o rozkladu opomněl vypořádat se s rozkladovými námitkami, jimiž žalobce brojil proti závěrům správního orgánu I. stupně vztahujícím se k vytýkanému porušení § 50 odst. 1 vyhlášky o používání výbušnin, kdy žalobce pod bodem 6 konkrétně namítal:
 - a) provádění trhacích prací v prostoru organizace VČS probíhalo pod striktním dohledem místně příslušného orgánu státní správy – OBÚ v Kladně, jemuž byly nejméně 24 hodin před plánovanými odstřely faxem ohlášeny všechny tři clonové odstřely plánované na den 5.6.2003, a to se shodným předpokládaným časem odstřelu (18.00 hod.). Dozorující orgán státní báňské správy přesto žádné porušení právních předpisů nezjistil ani provedení těchto odstřelů nezakázal;
 - b) obdobným způsobem, jako tomu bylo 5.6.2003, byly trhací práce v organizaci VČS prováděny dlouhodobě v uplynulých deseti letech. Způsob provádění trhacích prací v organizaci VČS byl předmětem opakovaných kontrol ze strany OBÚ v Kladně, přičemž žádná z provedených kontrol nezjistila porušení právní povinnosti v souvislosti se způsobem provádění trhacích prací. OBÚ v Kladně tak dlouhodobou pasivitou vyjádřil právní názor, který byl pro všechny zúčastněné subjekty závazný a určující, totiž že způsob, jakým jsou trhací práce prováděny, je v souladu s právními předpisy;
 - c) až v řízení s žalobcem zaujal žalovaný diametrálně odlišný výklad jednotlivých ustanovení právních předpisů, který účelově přizpůsobil svému záměru dosáhnout ve správním řízení výsledku v neprospěch žalobce;
 - d) porušení ust. § 50 odst. 1 vyhl. o používání výbušnin nebylo nikdy vytýkáno organizaci VČS, ačkoliv se jí přímo dotýká, neboť počet clonových odstřelů provedených v průběhu jednoho pracovního dne určovala právě organizace. Je-li žalobci vytýkáno porušení § 50 odst. 1 vyhl. o používání výbušnin, musela by se nutně

porušení téhož ustanovení dopustit i organizace VČS. Žalobce v této souvislosti v rozkladu zpochybnil i „výrazně měkčí trest v podobě pokuty ve výši 100.000,- Kč“, který byl uložen organizaci VČS;

e) napadené rozhodnutí vychází z nesprávného právního posouzení věci, neboť ustanovení § 50 odst. 1 věta druhá vyhl. o používání výbušnin neříká nic o tom, že se má nabít jeden odstřel, ten se má odpálit a teprve poté je možné začít s přípravou a provedením dalšího odstřelu. Tomuto výkladu odporuje další právní úprava obsažená v citované vyhlášce, neboť podle § 67 odst. 4 této vyhlášky se čekací doba měří od posledního výbuchu. Zákonodárce tedy evidentně předpokládá více výbuchů, z nichž poslední je určující pro počátek běhu čekací doby;

f) ačkoliv správní orgán znal všechny doklady, o něž opírá závěr o porušení ustanovení § 50 odst. 1 vyhl. o používání výbušnin, již od okamžiku zahájení správního řízení, porušení tohoto ustanovení žalobci poprvé vytkl až více než 7 měsíců po dni nálezů trhaviny a argumentaci, kterou porušení tohoto ustanovení odůvodňoval, soustavně účelově měnil a přizpůsoboval jí aktuální potřebě bez ohledu na skutečný skutkový stav;

- námitku, že se v napadeném rozhodnutí opomněl vypořádat s návrhy na provedení důkazů, které žalobce v průběhu řízení uplatnil, ať již to je v žalobě zmiňovaný návrh na provedení doplňujícího svědeckého výslechu Ing. I. V., tehdejšího prokuristy organizace VČS, vznesený v rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 5.5.2006, či další důkazní návrhy uplatněné jak v tomto rozkladu, ale i v dalších v dalších podáních žalobce, např. v podání ze dne 10.4.2006 výslovně označeném jako návrh na provedení důkazu;
- námitku, že se orgán rozhodující o rozkladu v napadeném rozhodnutí nevypořádal s námitkami, které vznesl proti závěru správního orgánu I. stupně o porušení § 38 odst. 3 vyhlášky o používání výbušnin.

Závěrem shledal soud neudržitelným výklad zastávaný žalovaným, podle kterého se zadržením průkazu osvědčujícího odbornou způsobilost určité osoby k výkonu funkce TVO, zahrnující podle § 35 odst. 1 písm. b/ zákona o hornické činnosti též oprávnění k provádění trhavých prací velkého rozsahu, nejsou spojeny žádné právní důsledky, neboť pokud by osoba, které byl průkaz zadržen na základě rozhodnutí (příkazu) báňského inspektora, mohla i po zadržení průkazu nadále *oprávněně* pokračovat ve výkonu dané činnosti, pozbyl by institut zadržení průkazu jakéhokoliv smyslu. Nelze rozlišovat mezi zadržením průkazu osobě v pracovněprávním poměru a zadržením téhož průkazu osobě samostatně výdělečně činné – důsledky zadržení průkazu musí být v obou případech stejné.

Soud v souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je žalovaný v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Zdejší soud před samotným posouzením žalobních námitek zdůrazňuje, že rozkladový orgán vydal napadené rozhodnutí vázán právním názorem soudu vyjádřeným v rozsudku zdejšího soudu ze dne 30.6.2010, č.j. 9Ca 50/2007-66; pokud jde o rozsudek ze dne 28.7.2005, č. j. 10Ca 214/2004 – 74, jeho právním názorem byl rozkladový orgán též povinen se řídit, to platí beze zbytku pro právní názor týkající se započtení doby zadržení průkazu TVO do doby odnětí oprávnění TVO, tj. jeho výkladem hmotného práva. Pokud jde o další rozhodovací důvody soudu v tehdejší řízení, ty se týkaly zejména skutkových zjištění a

procesu dokazování před správními orgány, tyto závěry soudu tak byly pro rozkladový orgán při vydání nyní napadeného rozhodnutí použitelné pouze omezeně, a to právě s přihlédnutím k aktuálnímu procesnímu vývoji. V žádném případě pak nebylo úkolem rozkladového orgánu, aby „odstranil rozpory mezi oběma právními názory Městského soudu v Praze“ (natož pak dokazováním); rozkladový orgán byl povinen vycházet z právního názoru vyjádřeného v pozdějším rozsudku soudu a byl též vázán výkladem „hmotného práva“ učiněného v rozsudku č. j. 10Ca 214/2004 – 74. Žalovaný si tedy nemohl žádným způsobem „vybrat“, ke kterému názoru soudu (pokud by mezi nimi byl skutečně rozpor) se přikloní.

Městský soud v Praze v tomto řízení proto v rámci uplatněných žalobních bodů nutně musel dbát, při respektování zásady legitimního očekávání a předvídatelnosti rozhodnutí, zda v následně probíhajícím řízení byl respektován v úplnosti závěr (právní názor) vyjádřený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30.6.2010, č.j. 9Ca 50/2007-66, (potažmo v rozsudku ze dne 28.7.2005, č. j. 10Ca 214/2004 – 74 tak, jak bylo podáno výše), jímž soud správní orgány v dalším postupu zavázal.

Z napadeného rozhodnutí ze dne 10.3.2011, č.j. SBS 31352/2010 vyplývá, že

1) ke skutečnosti, že soud shledal v rozsudku opodstatněnou námitku vytykající rozkladovému orgánu absenci důvodů, pro které byla změněna doba, na kterou se předmětné oprávnění žalobci odnímá z 15 měsíců na dobu 3 let, uvedl rozkladový orgán na str. 5 rozhodnutí, že ČBÚ odejmul žalobci oprávnění výkonu TVO na dobu 15 měsíců počínaje dnem 1.7.2004, když přihlédl ke skutečnosti, že rozhodnutím ČBÚ ze dne 11.5.2004, č.j. 604/VIII/04/138 již žalobci bylo pravomocně odejmuto oprávnění na dobu 1 roku a 3 měsíců. Předseda ČBÚ změnil dobu odejmutí na dobu 3 let, počínaje dnem 30.7.2003, neboť zohlednil stanovisko Městského soudu v Praze vyslovené v rozsudku ze dne 28.7.2005, č.j. 10 Ca 214/2004-74, a sice, že je na místě, aby do doby odnětí byla započtena i doba zadržení průkazu. Rozkladový orgán sice změnil dobu odejmutí v prvoinstančním rozhodnutí, avšak tak, že v souladu s uvedeným stanoviskem soudu stanovil počátek odejmutí od data zadržení průkazu, tj. od 30.7.2003 a současně zachoval dobu ukončení odejmutí vyplývající z rozhodnutí ČBÚ ze dne 29.8.2006. Učinil tak s ohledem na společenskou nebezpečnost jednání žalobce a na skutečnost, že toto rozhodnutí v podstatě pouze určuje, po jakou dobu v minulosti toto oprávnění žalobci nenáleželo, neztotožnil se však s názorem prvoinstančního orgánu, že rozhodnutím ČBÚ ze dne 11.5.2004 bylo již pravomocně žalobci odejmuto oprávnění, neboť toto rozhodnutí bylo soudem zrušeno.

2) ke skutečnosti, že soudem bylo shledáno zrušené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť rozkladový orgán se nevypořádal s námitkami žalobce pod písm. a) – f), rozkladový orgán uvedl na str 5 – 7 rozhodnutí :

a) k námitce, že provádění trhacích prací probíhalo pod striktním dohledem OBÚ v Kladně, jemuž byly nejméně 24 hodin před plánovanými odstřely faxem ohlášeny všechny 3 clonové odstřely plánované na den 5.6.2003, se shodným časem odstřelu (18 hod.), a přesto dozorující orgán státní báňské správy neshledal žádné porušení právních předpisů, ani provedení těchto odstřelů nezakázal, že námitka je nedůvodná, neboť žalobce dovozuje ze splnění ohlašovací povinnosti (ohlásování clonových odstřelů), že provádění trhacích prací probíhalo pod „dohledem“ státní báňské správy. Dle této mylné úvahy by trhací práce tak probíhaly současně „pod dohledem“ Obecního úřadu Tmaň, Obecního úřadu Suchomasty, Správy Koněpruských jeskyní a okresního ředitelství Policie ČR, neboť i těmto bylo hlášení o zamýšlené trhací práci zasíláno. Orgány státní báňské správy nesuplují povinnosti

organizace dohledem nad jejími zaměstnanci, nýbrž vykonávají tzv. vrchní dozor dle § 41 zákona o hornické činnosti. Součástí vrchního dozoru není „dohled“ nad prováděním jednotlivých trhacích prací. Organizace je povinna dle ust. § 36 vyhl. o používání výbušnin oznámit dobu odstřelu nejpozději 24 hodin předem orgánu, který povolil trhací práce. Z obsahu tohoto oznámení nelze porušení právních předpisů dovodit;

b) k námitce, že obdobným způsobem byly trhací práce prováděny dlouhodobě a přitom nebylo vyjádřeno, že by takový způsob nebyl v souladu s právními předpisy a

c) k námitce, že až v předmětném řízení zaujal ČBÚ diametrálně odlišný výklad zcela účelově, že k těmto námitkám lze uvést, že okolnost, že OBÚ v Kladně neshledal porušení předpisů předtím, nevylučuje pozdější žalobcovo pochybení. Žalobce jednak opomíjí skutečnost, že správní orgán se řídí právními předpisy a nikoliv názory, jednak ani neuvádí, jaký názor měl OBÚ v Kladně zastávat, z něhož vybočil;

d) k námitce vztahující se k porušení ust. § 50 odst. 1 vyhl. o používání výbušnin, a sice, že toto ustanovení nebylo nikdy vytýkáno organizaci VČS, ačkoliv počet clonových odstřelů provedených v průběhu jednoho pracovního dne určovala tato organizace a jí byl přitom uložen výrazně měkčí trest v podobě pokuty ve výši 100 000,- Kč, že uvedená námitka je zcela irelevantní. Pokuta uložená této organizaci příčinně nesouvisí s odejmutím oprávnění k výkonu TVO žalobci. Ust. § 50 odst. 1 vyhl. o používání výbušnin stanoví, že „Nabíjet se smí jen z bezpečného stanoviště. Nabít se smí jen tolik náloží, kolik se jich má při jednom odstřelu odpálit“. Jde o odpovědnost žalobce jako TVO a z jeho námitky není zřejmé, jakým způsobem uvedené ustanovení porušila organizace VČS;

e) k námitce, že rozhodnutí vychází z nesprávného právního posouzení, neboť v ust. § 50 odst. 1 věta druhá vyhl. o užívání výbušnin není, že se má nabít jeden odstřel, ten se má odpálit a teprve poté je možné začít s přípravou a provedením dalšího odstřelu, že tomuto výkladu odporuje právní úprava obsažená ve vyhlášce, neboť podle § 67 odst. 4 této vyhlášky se čekací doba měří od posledního výbuchu. Zákonodárce tedy evidentně předpokládá více výbuchů, z nichž poslední je určující pro počátek běhu čekací doby;

f) k námitce, že ačkoliv správní orgán znal všechny doklady již od počátku zahájení správního řízení, přesto porušení ust. § 50 odst. 1 vyhl. o užívání výbušnin vytkl poprvé až více než po 7 měsících po dni nálezu trhaviny a to bez ohledu na skutečný skutkový stav, že námitkám uvedeným pod písm. e) a f) nelze přisvědčit, neboť z průběhu správního řízení nevyplývá žádný důkaz účelovosti postupu ČBÚ. Naopak ČBÚ se řídil principem nepřevoditelnosti odpovědnosti uložené předpisy uvedenými v ust. § 39 zákona o hornické činnosti a upustil od vytýkání těch ustanovení, jejichž dodržení vyplývá ze smluvních vztahů. Nové rozhodnutí opřel zejména o ust. § 38, § 50 a § 68 vyhl. o používání výbušnin vycházejí z důkazů obsažených ve spise a svědčících o porušení důležitých povinností TVO. Žalobce opomenul rozdíl pojmů „odstřel“ a „výbuch“. Zatímco výbuchem je prudké uvolnění chemické energie vázané ve výbušnině, odstřelem se rozumí řízené rozpojení skalního masivu ve vymezeném prostoru. Pokud žalobce odkazuje na ust. § 67 odst. 4 vyhl. o používání výbušnin, je třeba uvést, že čekací doba se sice měří od posledního výbuchu, avšak v rámci jednoho odstřelu. Při realizaci trhacích prací provedených ve VČS dne 5.6.2003 pod řízením a odpovědností žalobce jako technického vedoucího odstřelů, porušil žalobce ust. § 50 odst. 1 vyhlášky tím, že v rozporu s vyhláškou nabil více náloží, než se mělo v jednom odstřelu odpálit. Tato skutečnost vyplývá ze skutečnosti, že podle evidenčních záznamů nálože pro druhý odstřel nebyly nabity až po provedení prvního odstřelu a nálože pro třetí odstřel nebyly nabity až po provedení prvního a druhého odstřelu, ale nálože pro všechny tři

odstřely byly nabity před provedením prvního odstřelu. Uvedené potvrzují i měření nezávislé společnosti INSET s.r.o. Za dané situace došlo k tomu, že během přípravy a provedení druhého odstřelu v lomu VČS – východ byla, jak uvádí žalobce, v prostoru třetího odstřelu u již nabitých náloží ponechána hlídka, ta se však nutně dostala do prostoru možného ohrožení důsledky druhého odstřelu, protože byla uvnitř ohroženého území. Uvedené svědčí o porušení vyhl. o používání výbušnin, a proto ČBÚ vyhodnotil uvedené jako zanedbání bezpečnostních opatření.

3) ke skutečnosti, že městský soud vytkl ČBÚ, že se v rozhodnutí opomněl vypořádat s návrhy na provedení důkazů, které žalobce v průběhu řízení uplatnil a to jednak k návrhu na provedení doplňujícího svědeckého výsledku Ing. I. V., tehdejšího prokuristy organizace VČS a v rozkladu uvedených dalších důkazních návrhů, např. v podání ze dne 10.4.2006, uvedl rozkladový orgán, že k realizaci doplňující výpovědi ing. I. V. nebylo přistoupeno, neboť dosavadní výsledky Ing. I. V. přinesly odpovědi na všechny otázky a návrh žalobce na doplnění jeho výpovědi byl jen obstrukčním krokem, jehož účelem bylo neúměrné prodlužování řízení. Rovněž další důkazní návrhy v podání ze dne 10.4.2006 (kniha mimořádných událostí vedená organizací VČS, výkaz pracovního činnosti báňského inspektora Ing. U. či fotodokumentace clonových odstřelů), popř. v podání ze dne 27.3.2006 (rozhodnutí OBÚ v Kladně o uložení pokuty organizaci VČS či doklady o kontrolách nebo jiných úkonech provedených OBÚ v Kladně) nemají žádnou relevanci k projednávané věci a nemohou přinést objasnění skutkového děje.

4) ke skutečnosti, že soud v rozsudku vytkl žalovanému, že ČBÚ se řádně nevypořádal s námitkami žalobce, týkající se porušení ust. § 38 odst. 3 vyhlášky o používání výbušnin, uvedl rozkladový orgán, že ČBÚ v napadeném rozhodnutí odůvodňuje porušení ustanovení tak, že žalobce jako technický vedoucí odstřelů dne 5.6.2003 při realizaci trhacích prací porušil ust. § 38 odst. 3 vyhlášky o používání výbušnin tím, že pro druhý odstřel, který provedl v lomu východ, ohrožené území nevyklidil a bezpečnostní okruh neuzavřel nejpozději před připojením roznětné sítě na přívodní vedení. Interval mezi odstřely byl 4 minuty a 57 vteřin. Z této doby je nutno odpočítat nejméně 1 minutu, za kterou byl nucen TVO dojít z místa připojení sítě na místo odpalu, připojit přívodní vedení k ohmmetru a zjistit odpor roznětného okruhu (§ 57 odst. 10 vyhlášky), změřený odpor porovnat s vypočteným odporem, dát pokyn k vydání signálu druhého stupně, po zjištění, že jsou všechny čtyři hlídky na svých místech a že je ohrožené území vyklizeno a že jsou nálože připraveny k odpalu, a po zpravidla jedné minutě provést odpal. Hlídka č. 3 u druhého bezpečnostního okruhu pro lom východ byla zajišťována stejnou osobou jako hlídka č. 1 u prvního okruhu pro lom západ (p. Antuškem). Na překonání vzdálenosti cca 500 metrů, která dělila obě stanoviště a na prohlídku a vyklizení ohroženého území měla tedy hlídka necelé čtyři minuty, a to ještě ze předpokladu, že okamžitě po odstřelu, bez vyčkání na signál označující bezpečné ukončení odstřelu (který může být dán až po uplynutí čekací doby pět minut), vstoupila do ohroženého území a přecházela na nové stanoviště. Je zcela nereálné, aby i při ohrožení vlastní osoby při přesunu, dosáhla nového stanoviště a zajistila vyklizení nového ohroženého území v době kratší než čtyři minuty. Této skutečnosti si TVO musel být vědom, čímž hrubě porušil bezpečnostní opatření k zajištění ochrany bezpečnosti při práci. Dle § 23 písm. j) vyhlášky o používání výbušnin se bezpečnostním okruhem rozumí obvod území ohroženého účinky připravovaného odstřelu, zejména rozletem materiálu, tlakovou vzdušnou vlnou a jedovatými zplodinami. Ust. § 38 odst. 3 vyhlášky ukládá bezpečnostní okruh uzavřít nejpozději před připojením roznětné sítě na přívodní vedení. Uzavřením bezpečnostního okruhu se dle ust. § 38 odst. 2 vyhlášky o používání výbušnin rozumí v jeho zajištění hlídkami nebo jiným vhodným způsobem určeným organizací tak, aby bylo zabráněno vstupu nezúčastněných osob

do ohroženého území. Za splnění této povinnosti odpovídá v souladu ust. § 35 zákona o hornické činnosti technický vedoucí odstřelů. Velkolom Čertovy schody není zajištěn takovým způsobem, aby neumožňoval vstup třetích osob, je proto nezbytné bezpečnostní okruh uzavřít za dohledu hlídek. Pokud žalobce nedisponoval dostatečným počtem hlídek (což vyplývá ze správního spisu), pak nemohl zajistit (uzavřít) bezpečnostní okruh v souladu s ust. § 38 odst. 3 vyhlášky o používání výbušnin;

Závěrem rozkladový orgán přisvědčil námitce žalobce směřující proti závěru ČBÚ uvedenému pod bodem 13 rozhodnutí, „Dokud nebylo v tomto řízení pravomocně rozhodnuto, pohlíží se na účastníka řízení jako na osobu, která po celou dobu vedení řízení dříve pravomocně udělené oprávnění vlastní a může na jeho základě příslušnou činnost vykonávat. Žádný právní předpis neukládá, aby TVO nebo střelmistr byli povinni mít při výkonu činnosti střelmistrovský průkaz u sebe a zadržení průkazu nepřináší právní stav, kdy pouze z tohoto důvodu nesmí TVO nebo střelmistr vykonávat práce na základě uděleného oprávnění. Zadržení střelmistrovského průkazu není odejmutím oprávnění a na platnost oprávnění a tím ti na práva účastníka řízení k výkonu živnosti žádný vliv“. Zákon o hornické činnosti rozlišuje mezi rozhodnutím o zadržení průkazu o odborné způsobilosti a rozhodnutím o odnětí oprávnění nebo osvědčení k výkonu činnosti, přičemž podmínky, za kterých mohou rozhodnutí o nařízení těchto opatření vydána, zakotvuje v různých ustanoveních. Nejedná se o totožné instituty mající tytéž právní následky. S „pouhým“ zadržením průkazu o odborné způsobilosti nelze spojovat odnětí daného oprávnění. Cílem tohoto institutu je okamžité pozastavení výkonu oprávnění k provádění určité činnosti osobě, které byl v minulosti průkaz prokazující její odbornou způsobilost k výkonu dané činnosti vydán, a to v případě stanoveném zákonem, tj. v případě hrubého nebo opakovaného porušení předpisů k zajištění předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a bezpečnosti provozu. Této osobě dává báňský inspektor zadržením jejího průkazu na vědomí, že do té doby, než jí bude průkaz vrácen, nesmí činnost, k jejímuž výkonu má odbornou způsobilost vykonávat. Dotyčná osoba je i po zadržení průkazu nadále nositelem příslušného oprávnění k výkonu činnosti, které jí bylo vydáno orgánem státní báňské správy, avšak s pozastavenou možností výkonu oprávnění k provádění této činnosti. Oprávnění k výkonu dané činnosti pozbývá až jeho odejmutím, tj. v důsledku rozhodnutí vydaného orgánem státní báňské správy dle § 45 odst. 1 zákona o báňské činnosti. Předchozí zadržení průkazu o odborné způsobilosti báňským inspektorem tedy nevylučuje následné vydání rozhodnutí o odejmutí oprávnění dle § 45 odst. 1 zákona o hornické činnosti, nýbrž se jedná o dva rozdílné instituty s odlišnými právními následky. Zadržením průkazu se toliko pozastavuje výkon daného oprávnění; z tohoto pohledu byla doba zadržení žalobcova střelmistrovského průkazu zohledněna při stanovení doby, na kterou bylo žalobci předmětné oprávnění odejmuto.

Městský soud v Praze dospěl k prvnímu dílčímu závěru, že ve výše popsaném napadeném rozhodnutí ze dne 10. 3. 2011 rozkladový orgán dostal své povinnosti řádně odůvodnit vydané rozhodnutí, včetně povinnosti respektovat v něm právní názor vyjádřený soudem ve zrušujících rozsudcích. Rozkladový orgán se v něm nejen znovu zabýval námitkami uvedenými v rozkladu (jak mu bylo soudem vytknuto), ale i zcela podrobně a přesvědčivě objasnil své závěry, pro které bylo jeho předcházející rozhodnutí zrušeno a to zcela konkrétními, na sebe navazujícími údaji.

Je třeba zdůraznit, že ve svém rozhodnutí tak rozkladový orgán navázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30.6.2010, č.j. 9Ca 50/2007-66, v němž již soud učinil dílčí skutková zjištění, která vyplývají ze správního spisu, a sice soudem uvedená na str. na str. 37 – 39, které rozkladový orgán de facto zopakoval na str. 3 – 5 napadeného rozhodnutí. Sama

skutečnost, že žalobce s nimi nesouhlasí, resp. nejsou souladná s jeho obranou, nemůže ve svém důsledku znamenat nepravdivost těchto závěrů, které soud v nyní projednávané věci seznal znovu zcela logickými, odrážejícími skutečnosti zaznamenané ve správním spise, tak jak již bylo soudem popsáno, a je uvedeno na str. 5 a 6 tohoto rozsudku, na něž soud pro stručnost odkazuje.

Následně se soud zabýval námitkami obsaženými v prvním, třetím a čtvrtém žalobním bodu, v němž žalobce formuloval námitky tak, že s ohledem na ust. § 179 odst. 1 a 2 správního řádu, § 152 odst. 5 písm. a) a § 2 odst. 2 správního řádu je napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem pro nedostatek kompetence rozhodujícího o rozkladu k takovému rozhodnutí, neboť žalobou napadeným rozhodnutím změnil rozkladový orgán rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že se změnila doba, na níž se předmětné oprávnění odnímá (26 měsíců z původních 15-ti měsíců), a počátek této doby od 30.7.2003, avšak rozkladu nevyhověl a dotčené oprávnění bylo žalobci odňato na danou dobu (26 měsíců) retroaktivně počínaje dnem 30.7.2003 a tato doba již dávno uplynula (30.10.2005), což způsobuje dle žalobce jeho nicotnost dle § 77 odst. 2 správního řádu.

Žalobce neopomenul poukázat ani na skutečnost, že smyslem odnětí oprávnění či osvědčení je zabránit nositeli oprávnění či osvědčení v dalším výkonu činnosti, tedy prevence a nikoli sankce. Retroaktivní účinek žalobou napadeného rozhodnutí tak dle žalobce zcela postrádá smysl, neboť účinek preventivního opatření musí logicky směřovat do budoucnosti. Z tohoto důvodu se domnívá žalobce, že řízení mělo být již zastaveno.

Především soud nesouhlasí s žalobcem, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonem pro nedostatek kompetence rozhodujícího správního orgánu vydání takového rozhodnutí.

Rozkladový orgán měl nepochybně pravomoc vydat rozhodnutí o rozkladu, který žalobce podal a to včetně § 152 odst. 5 písm. a) a § 2 odst. 2 správního řádu a nemohlo se proto jednat o rozhodnutí nicotné (jak se domnívá žalobce). V tomto směru poukazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. června 2012, č.j. 3 As 28/2012 – 21 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), který v tomto rozsudku dospěl mj. k závěru, že z § 152 odst. 5 správního řádu ani z žádného jiného ustanovení nelze dovodit omezení kompetence správního orgánu rozhodujícího o rozkladu jen na vydání rozhodnutí, jímž se řízení končí, ať již správní orgány či soudy přijmou za svou kteroukoliv z možných výkladových variant. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku nejenže kompetenci správního orgánu rozhodujícího o rozkladu předpokládá, ale ve vztahu k ust. § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu ji dále rozvíjí tak, že rozhodující orgán nemusí vydat jen rozhodnutí, kterým se řízení končí.

Jinou otázkou je, zda byly splněny podmínky pro aplikaci daného ust. § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu.

Rozkladový orgán důvody, pro které aplikoval dané ustanovení správního řádu v napadeném rozhodnutí, uvedl na str. 5 rozhodnutí a sice, že v daném případě zohlednil stanovisko Městského soudu v Praze vyslovené v rozsudku ze dne 28.7.2005, č.j. 10Ca 214/2004-74, tedy respektoval, že do doby odnětí je třeba započítat i dobu zadržení průkazu. Rozkladový orgán tedy formálně sice změnil dobu odejmutí v prvoinstančním rozhodnutí, avšak tak, že v souladu s uvedeným závazným stanoviskem soudu stanovil počátek odnětí od data zadržení průkazu, tj. od 30.7.2003 a současně zachoval dobu ukončení odnětí vyplývající z rozhodnutí ČBÚ ze dne 29.8.2006.

Specifikum dané věci spočívá v tom, že účinky napadeného rozhodnutí již jsou konzumovány, a proto i tvrzení žalobce o tom, že mu napadeným rozhodnutím mohla být způsobena újma spojená s jím tvrzeným vybočením z ust. § 152 odst. 5 správního řádu, bez uvedení konkrétních důvodů, je postavena toliko do roviny hypotetické.

Pokud v daném případě přistoupil rozkladový orgán k vydání napadeného rozhodnutí až dne 10.3.2011, byť k posuzovanému deliktnímu jednání došlo již dne 5.6.2003, je tato skutečnost odrazem proběhlého správního řízení, v jehož průběhu byla práva žalobce ochráněna i přezkumnou činností soudu (jak bylo podáno výše).

S ohledem na uvedené dospěl soud k závěru, že nelze rozkladovému orgánu úspěšně vyčítat, že smyslem odnětí oprávnění či osvědčení je zabránit jeho nositeli v dalším výkonu činnosti, tedy prevence či že napadené rozhodnutí je již exekučně nevykonatelné (s ohledem na uvedené navrhl žalobce zastavení řízení s tím, že již odpadl předmět řízení). Jinými slovy žalobce tvrdí, že pokud v daném případě rozkladový orgán setrvá na svých dosavadních závěrech, že žalobci bylo oprávnění TVO odejmuto po právu, je jeho rozhodnutí již „zbytečné“, neboť postrádá smysl prevence. Byť je tato vlastnost napadeného rozhodnutí v průběhu správního řízení již konzumována, dle soudu to samo o sobě neznamená, že v daném případě měl rozkladový orgán rezignovat na svou povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé a současně rozhodnout o žalobcem vznesených námitkách tak, jak mu bylo uloženo soudem ve zrušujícím rozsudku. Z tohoto důvodu neshledal soud uvedené námitky důvodnými.

S ohledem na uvedené neshledal soud námitky uvedené v prvním, třetím a čtvrtém žalobním bodu důvodnými.

Ve druhém žalobním bodu tvrdí žalobce, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože mu nebyla dána rozkladovým orgánem možnost před vydáním rozhodnutí vyjádřit se k novým podkladům pro rozhodnutí, tedy zejména k rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30.6.2010, č.j. 9 Ca 50/2007-66. Tuto skutečnost označil žalobce za zásadní procesní vadu, pro kterou shledává napadené rozhodnutí rovněž nezákonným.

Ani tuto námitku nemohl soud shledat úspěšnou. Žalobci byl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30.6.2010, 9 Ca 50/2007-66 doručen (dne 4. 10. 2010), jeho obsah byl proto žalobci znám a to včetně v něm citovaného ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. (str. 42 rozsudku), že právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán. Nebylo již povinností rozkladového orgánu rozsudek městského soudu znovu posílat žalobci a žádat jej o vyjádření se k jeho obsahu. Je tomu tak proto, že předmětný rozsudek je výrazem soudní kontroly státní správy, nikoli důkazním prostředkem ve smyslu ust. § 51 správního řádu.

V pátém žalobním bodu namítá žalobce, že žalovaný nerespektoval právní názor Městského soudu v Praze, který mu vytkl, že v rozhodnutí neuvedl jediný konkrétní důkaz, z něhož čerpal svá skutková zjištění o tom, jakým způsobem žalobce postupoval při uzavírání bezpečnostních okruhů a nebyl proveden ani důkaz doplňujícím výsledkem svědka pana K. K. za účelem objasnění, zda při trhacích pracích dne 5.6.2003 byly náležitě uzavřeny bezpečnostní okruhy, popř. vyklizeno ohrožené území.

Lze konstatovat, že v napadeném rozhodnutí se rozkladový orgán vypořádal s obsahem těchto námitek na str. 10 a 11 rozhodnutí, kde se zabýval porušením ust. § 38 odst. 3 vyhlášky o používání výbušnin (na toto odůvodnění poukázal již soud na str. 17 rozsudku, kde popsal jeho obsah).

Soud shledává uvedené odůvodnění za zcela vyčerpávající, a proto na ně odkazuje. Toto hodnocení je dle soudu přiléhavé a v souladu s pravidly logiky. Obhajobu žalobce, který s uvedeným hodnocením nesouhlasí a na svou obranu poukazuje na neprovedení doplňujícího výsledku svědka pana K.K., považuje zdejší soud za účelovou a má zato, že souhrn shromážděných důkazů ukazuje, že skutkový stav byl zjištěn v dostatečné míře a další dokazování by bylo v rozporu s principy ekonomie a rychlosti řízení.

V šestém žalobním bodu žalobce poukazuje na skutečnost, že již v rozkladu ze dne 11.9.2006 mj. namítal, že provádění trhacích prací v prostoru organizace Velkolom Čertovy schody a.s. probíhalo pod striktním dohledem Obvodního báňského úřadu v Kladně, jemuž byly plánované odstřely faxem ohlášeny a orgán báňské správy žádné porušení právních předpisů nezjistil a nezakázal, tvrdí přitom, že obdobným způsobem byly prováděny trhací práce v organizaci Velkolom Čertovy schody a.s. dlouhodobě. Žalobce se dovolává v tomto žalobním bodu porušení zásady předvídatelnosti.

Je třeba uvést, že námitky tohoto obsahu uvádí žalobce opakovaně a to nejen v soudním, ale i ve správním řízení. Z tohoto důvodu bylo povinností žalovaného se jimi zabývat a vypořádat se s nimi i v napadeném rozhodnutí. Rozkladový orgán tak učinil na str. 5 a 6, kde se vypořádával s námitkami pod písm. a) i b) uvedenými v rozkladu. Soud uvedené odůvodnění shledává adekvátní a dodává, že žalobce se nemůže zbavit své odpovědnosti za hrubé porušení předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a bezpečnosti provozu uvedených v ustanovených § 38 odst. 3, § 50 odst. 1 a § 68 odst. 1 a 3 vyhl. č. 72/1988 Sb. ve zcela konkrétním případě poukazem, že v jiných případech docházelo jinými subjekty rovněž k porušování zákonnosti, přičemž toto porušení vymezuje dobou relativně dlouhou, tj. dobou 10 let s tím, že tedy odpovědnost nesou správní orgány, které zanedbaly svou kontrolní činnost. Žalobce se totiž nemůže zprostit své odpovědnosti poukazem na neplnění povinností jinými.

V sedmém žalobním bodu namítá žalobce, že napadené rozhodnutí se v bodě 8 opírá toliko o jediný důkaz týkající se porušení ust. § 68 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 72/1988 Sb., kterým je listina zachycující kontrolní měření seismických účinků trhacích prací pořízená firmou INSET, s.r.o. Nejde přitom o veřejnou listinu, u níž platí presumpce správnosti. Listina byla sepsána na počítači a vytisknuta, může ji proto dle žalobce sestavit a napodobit kdokoliv.

Soud tuto námitku shledává zcela účelovou. Je skutečností, že soud v rozsudku ze dne 30.6.2010, 9 Ca 50/2007-66 na str. 37 se zabýval výstupy z kontrolního měření seismických účinků trhacích prací provedeného firmou INSET s.r.o. a učinil zde zcela konkrétní závěry (že tyto výstupy mj. prokazují skutečnou dobu provedení jednotlivých clonových odstřelů, což soud shledal za naprosto věrohodné, a to již proto, že kontrolní měření bylo provedeno nezávislou třetí osobou ještě předtím, než v organizaci VČS došlo k nálezů trhaviny. Žalobce ostatně správnost údajů zachycených ve výstupech z těchto kontrolních měření ničím nezpochybnil. Pokud jde o podpis báňského inspektora na výstupech z kontrolních měření firmy INSET, s.r.o., tento zřejmě pouze stvrzuje shodu kopií listin s jejich originálem; na správnost údajů zachycených ve výsledcích měření nemohl mít žádný vliv už z toho důvodu, že báňský inspektor zmíněné listiny podepsal až dne 30.7.2003. Časový sled tří clonových odstřelů zachycený ve výsledcích kontrolního měření seismických účinků trhacích prací provedeného firmou INSET s.r.o., jednoznačně prokazuje, že žalobce při provádění clonových odstřelů dne 5.6.2003 porušil ust. § 68 odst. 1 a 3 vyhlášky o používání výbušnin. Vzhledem k časovému odstupu mezi prvním (18:44:22hod.) a druhým (18:49:18 hod.) clonovým odstřelem je nepochybné, že žalobce spolu s předákem nebo vedoucím pracoviště nemohli po provedení prvního clonového odstřelu prohlédnout pracoviště *ihned po uplynutí čekací doby*,

kteřá v daném případě v souladu s § 67 odst. 2 písm. b/ vyhlášky o používání výbušnin činila 5 minut. Argumentace, v níž se žalobce hájí tím, že došlo k současnému uzavření obou bezpečnostních okruhů VČS-východ i VČS-západ, které pak byly nepřetržitě uzavřeny až do uplynutí čekací doby v trvání pěti minut běžící od posledního výbuchu (myšleno zřejmě posledního výbuchu při posledním prováděném odstřelu), nemůže obstát. Ustanovení § 68 odst. 1 vyhlášky o používání výbušnin ukládá technickému vedoucímu odstřelů povinnost prohlédnout pracoviště *po odstřelu*, a to *ihned po uplynutí čekací doby*. Je tedy nepřípustné, aby TVO provedl v řadě za sebou několik odstřelů a teprve po provedení posledního z nich se vrátil na pracoviště, kde byl proveden první odstřel, aby jej prohlédl. Jinak řečeno, z citovaného ustanovení vyhlášky o používání výbušnin nade vší pochybnost vyplývá, že TVO musí *po každém provedeném odstřelu* prohlédnout pracoviště, a to ihned poté, co uplyne příslušná čekací doba (vstup na pracoviště před jejím uplynutím zakazuje ust. § 67 odst. 1 též vyhlášky). Tvrzení žalobce, že není v rozporu s vyhláškou, vstoupí-li se na pracoviště až po době delší než pět minut, protože vyhláška stanoví pouze minimální čekací dobu, po kterou nelze na pracoviště vstoupit, se nezakládá na pravdě, neboť § 68 odst. 1 vyhlášky TVO jasně ukládá povinnost prohlédnout pracoviště *ihned po uplynutí čekací doby*. Dovolává-li se žalobce ust. § 67 odst. 4 věty první vyhlášky o používání výbušnin, které stanoví, že čekací doba se měří od posledního výbuchu, pak toto ustanovení je nutno vykládat v souvislosti s povinností zakotvenou v § 68 odst. 1 též vyhlášky, a to tak, že čekací doba se měří od posledního výbuchu v rámci jednoho odstřelu, nikoliv od posledního výbuchu v rámci série několika postupně prováděných odstřelů. Tento výklad je plně v souladu též s ustanovením § 50 odst. 1 vyhlášky o používání výbušnin, které stanoví, že nabít se smí jen tolik náloží, kolik se jich má odpálit *při jednom odstřelu*. Vyhláška tímto ustanovením zakazuje, aby došlo k nabití náloží pro více odstřelů a poté k „sériovému“ provedení více odstřelů po sobě. Přípustné je pouze nabití náloží potřebných pro odpal jednoho odstřelu, z čehož vyplývá, že každý odstřel musí být prováděn samostatně a že pro každý samostatně prováděný odstřel platí povinnosti stanovené vyhláškou v § 68 odst. 1 (a též odst. 3) vyhlášky.

Pětiminutová čekací doba tak žalobci při provádění clonových odstřelů dne 5.6.2003 běžela po každém provedeném odstřelu; po každém provedeném odstřelu měl žalobce jako TVO vyčkat jejího uplynutí a ihned poté provést prohlídku pracoviště za účelem zjištění výsledku trhacích prací a zjištění, že nehrozí nebezpečí od výbušnin. Po zjištění, že toto nebezpečí nehrozí, měl vydat pokyn k uvolnění bezpečnostního okruhu uzavřeného v souvislosti s prováděným odstřelem. Žalobce takto evidentně nepostupoval, což ostatně sám v žalobě připouští, když argumentuje současným uzavřením obou bezpečnostních okruhů a jejich nepřetržitým uzavřením až do uplynutí čekací doby měřené od posledního výbuchu po provedení posledního, v pořadí třetího odstřelu. Vedle § 68 odst. 1 vyhlášky o používání výbušnin žalobce porušil i ustanovení § 68 odst. 3 též vyhlášky, které svým obsahem navazuje na povinnost prohlédnout pracoviště ihned po uplynutí čekací doby. Protože po provedení prvního a druhého clonového odstřelu neprohlédl pracoviště ihned po uplynutí čekací doby, nemohl po těchto odstřelech ani vydat pokyn k uvolnění bezpečnostního okruhu, neboť vydání tohoto pokynu bylo závislé na výsledku zjištění učiněného při prohlídce pracoviště, která však provedena nebyla. Soud považuje za potřebné zdůraznit, že *k porušení výše zmíněných ustanovení vyhlášky o používání výbušnin došlo bez ohledu na to, zda žalobce nechal oba bezpečnostní okruhy uzavřít současně, jak tvrdí, či nikoliv*. Již ze samotného časového sledu prvních dvou clonových odstřelů je totiž zřejmé, že žalobce po provedení prvního clonového odstřelu nemohl prohlédnout pracoviště ihned po uplynutí čekací doby pěti minut. Sám žalobce pak popírá, že by po provedení prvního a druhého clonového odstřelu provedl prohlídku pracoviště a že by (po zjištění, že nehrozí nebezpečí od výbušnin) vydal pokyn k uvolnění bezpečnostního okruhu, což měl dle ust. § 68 odst. 1 a 3 vyhlášky o používání výbušnin učinit, a jeho vlastní tvrzení jej tak usvědčují z protiprávního jednání.).

Je třeba dodat, že žalobce námitku zpochybňující pravost důkazního prostředku, kterým je kontrolní měření provedené firmou INSET s.r.o., vnesl poprvé až v nyní podané žalobě, tedy až poté, co soud v uvedeném rozsudku podrobně a v souladu i s tímto důkazním prostředkem popsal průběh deliktního jednání (viz výše). Soud nemá důvod se od argumentace v předcházejícím rozsudku ze dne 30.6.2010 odchýlit, když ji shledává za zcela adekvátní a skutečnost, že žalobce až s odstupem 8 let začne zpochybňovat pravost této listiny nemůže dle soudu vyvrátit obsah této listiny, když samotné skutečnosti v ní popsané jsou v souladu s ostatními, byť nepřímými důkazy.

V osmém žalobním bodu žalobce namítá, že v napadeném rozhodnutí v bodu 8 na straně 8, kde je žalobci vytýkáno porušení ust. § 68 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 72/1988 Sb., de facto došlo ke kopírování části odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30.6.2010, č.j. 9Ca 50/2007-66. Po ověření této skutečnosti, soud uvádí, že nelze úspěšně namítat, pokud správní orgán v rozhodnutí následujícím po zrušujícím rozsudku soudu naváže na skutková zjištění, která již byla v tomto rozsudku obsažena, a to včetně doslovného převzetí části textu rozsudku. Uvedené je rovněž možnou formou naplnění § 78 odst. 5 s.ř.s. Namítá-li žalobce, že rozkladový orgán po zrušení svého rozhodnutí ze dne 5.12.2006, č.j. 3067/06 byl povinen správní řízení dokončit podle nového správního řádu, lze mu přisvědčit, avšak současně je třeba uvést, že žalobcův poukaz na porušení § 89 odst. 2 správního řádu není na místě. Žalobce tvrdí, že rozkladový orgán v daném případě zkoumal v rozporu s tímto ustanovením napadené rozhodnutí nad rámec námitek. Žalobce opomíjí v daném případě skutečnost, že dané ust. § 89 odst. 2 správního řádu umožňuje správnost napadeného rozhodnutí přezkoumat i nad rozsah námitek v případě, pokud to vyžaduje veřejný zájem. V daném případě řízení bylo zahájeno ex offio právě proto, že existuje veřejný zájem společnosti na tom, aby subjektu (zde žalobci), který hrubě porušil předpisy k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a bezpečnosti provozu (§ 38 odst. 3, § 50 odst. 1 a § 68 odst. 1 a 3 vyhlášky), bylo odňato oprávnění TVO.

Soud nesouhlasí s žalobcem, že mezi rozsudky Městského soudu v Praze (ze dne 30.6.2010, č.j. 9Ca 50/2007 a ze dne 27.7.2005, č.j. 10Ca 214/2004) existuje podstatný rozpor. V rozsudku ze dne 30.6.2010, č.j. 9Ca 50/2007 Městský soud v Praze v návaznosti na předchozí v rozsudek ze dne 27.7.2005, č.j. 10Ca 214/2004 učinil dílčí skutkový závěr (který byl popsán výše).

Je třeba však uvést, že v rozsudku ze dne 30.6.2010, č.j. 9Ca 50/2007 Městský soud v Praze na str. 32 uvedl k výpovědi žalobce ze dne 6.8.2003, že podle § 34 správního řádu je k dokazování možné použít všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci a které jsou v souladu s právními předpisy. Stejně jako může být v posuzované věci důkazem prokazujícím skutkový stav úřední záznam policie či protokol policie o ohledání místa činu vyhotovený před vlastním zahájením správního řízení, může jím být dle názoru senátu 9Ca Městského soudu v Praze též listina zachycující prvotní vyjádření žalobce k předmětné události, i když je zřejmé, že žalobce v té době nevypovídal jako účastník (dosud nezahájeného) řízení, ani jako svědek. Rozkladový orgán na str. 4 napadeného rozhodnutí mj. uvedl, že „*Důkazem prokazujícím skutečnost, že k ponechání části trhaviny na místě provádění clonového odstřelu v lomu VČS-východ došlo v důsledku opomenutí odvolatele, je též jeho výpověď ze dne 6.8.2003, v níž uvádí...*“

I když žalobce správně namítá, že v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27.7.2005, č.j. 10Ca 214/2004 na str. 17 je uvedeno, že nelze vycházet z výsledku žalobce provedeného dne 6. 8. 2003, kterou učinil jako svědek ještě před zahájením řízení, soud nepřistoupil z tohoto důvodu ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť uvedený skutkový

závěr nebyl učiněn toliko na výpovědi žalobce ze dne 6.8.2003, nýbrž byl uveden toliko podpůrně, o čemž svědčí, že označení tohoto důkazu předchází slovo „též“, přičemž skutková zjištění předcházející výše uvedené větě jsou uvedena včetně důkazních prostředků, z nichž správní orgán vycházel.

O skutečnosti, že rozkladový orgán dbal závěrů obsažených i v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27.7.2005, č.j. 10Ca 214/2004-74, svědčí skutečnost, že respektoval stanovisko Městského soudu v Praze vyslovené v tomto rozsudku, a sice, že do doby odnětí byla započtena i doba zadržení průkazu.

Žalobce rovněž vytýká napadenému rozhodnutí, že odkazuje na uzavřený řetězec nepřímých důkazů, ale přitom neuvádí, z jakých konkrétních důkazů se tento řetězec sestává, jakým způsobem na sebe jednotlivé části tohoto řetězce navazují a prokazují závěr o výlučném zavinění žalobce. Ani této námitce soud nepřisvědčil.

V návaznosti na skutkový děj popsany nejen v rozhodnutí správních orgánů, ale i soudu lze uvést, že uvedené tvrzení žalobce je logickým vyústěním skutečnosti, že v daném případě přímý důkaz v podobě výpovědi žalobce, kterou by po zahájení správního řízení připustil své pochybení, neexistuje. Přesto, jak již bylo uvedeno soudem v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30.6.2010, č.j. 9Ca 50/2007-66 ze dne na str. 37 v 1 odstavci „...z uzavřeného řetězce nepřímých důkazů vyplývá jediný logický závěr, a sice že nalezené 4 kg trhaviny Semtex 1A musí být částí trhaviny, která byla ze skladu výbušnin organizace VČS vydána dne 5.6.2003 na základě požadavku žalobce a která měla být (a ve skutečnosti nebyla) téhož dne zcela spotřebována při provádění clonových odstřelů.“

Pokud žalobce rozporuje, že nejsou seznatelné důvody, pro které rozkladový orgán shledal věrohodnými pouze některé záznamy o kontrole evidence trhaviny, s tím, že je zřejmé, že kontrolní mechanismy ze stran odpovědných osob selhaly (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28.7.2005, č.j. 10Ca 214/2004, str. 15), soud uvádí, že chápe podstatu žalobcoví obrany, jenž de facto obrací pozornost na nedokonalost kontrolního systému zahrnující lidský faktor. S tímto tvrzením lze v obecné míře nepochybně souhlasit, na druhou stranu se nelze ztotožnit s hypotézou, že pokud kontrolní mechanismus selže, tedy se projeví nedostatky právě s ohledem na existující lidský faktor, nelze již učinit opatření směřující proti konkrétnímu subjektu, který porušil konkrétní povinnosti, jak se tomu stalo v daném případě. Soud tak na základě zjištění skutečností vyplývajících ze správního spisu, které našly i odraz v napadeném rozhodnutí, dospěl k závěru, že byl zjištěn řádně skutkový stav, správní orgány shromáždily dostatek důkazních prostředků, které jim umožnily přijmout závěry, v nich uvedené. Ze spisu vyplývá, že správní orgány neprovedly všechny důkazy tak, jak bylo navrhováno žalobcem, uvedené však není dokladem toho, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav, neboť jejich nadbytečnost byla v napadeném rozhodnutí řádně odůvodněna na str. 8 pod bodem 7.

Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl pro nedůvodnost.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. srpna 2014

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.